

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับ
การสอนตามคู่มือครูของหนังสือ Getting Through
To People

ปริญญาพนธ์

ชอง

กรรชนี ยุทธเสรี

16 เม.ย. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2528

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177107

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้
พิจารณาปัญหานี้อย่างถี่ถ้วนแล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบ

ศาสตราจารย์ ดร. ประธาน

ศาสตราจารย์ ดร. ประธาน

ดร. ประธาน

ดร. ประธาน

ดร. ประธาน

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
	เอกสารเกี่ยวกับการสอนแบบการให้คำปรึกษา	9
	ความหมายของวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษา	9
	วิธีสอนแบบการให้คำปรึกษา	11
	แนวคิดพื้นฐานของการสอนแบบการให้คำปรึกษา	13
	โครงสร้างที่สำคัญบางประการของวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษา	14
	บทบาทของผู้เรียนกับครู	16
	พัฒนาการเรียนรู้อาษา 5 ชั้น	17
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษา	20
	งานวิจัยต่างประเทศ	20
	งานวิจัยภายในประเทศ	26
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพด้านเก็บตัว-แสดงตัว	28
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ เก็บตัว-แสดงตัว กับผลสัมฤทธิ์	
	ทางการเรียน	31

งานวิจัยต่างประเทศ	31
งานวิจัยภายในประเทศ	35
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	37
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	38
กลุ่มตัวอย่าง	38
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	38
การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพ	39
ลักษณะของแบบทดสอบและวิธีดำเนินการทดสอบ	44
ลักษณะของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพและวิธีดำเนินการทดสอบ	45
แบบแผนการทดลองและวิธีดำเนินการทดลอง	46
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	47
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	49
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	52
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	52
สมมุติฐานในการวิจัย	52
วิธีดำเนินการวิจัย	53
กลุ่มตัวอย่าง	53
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	53
วิธีดำเนินการทดลอง	54

การวิเคราะห์ข้อมูล	55
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	55
การอภิปรายผลการทดลอง	56
ข้อเสนอแนะ	58
บรรณานุกรม	62
ภาคผนวก	68

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

- 1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษในทักษะฟัง-พูดของนักเรียนที่เรียน
โดยวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูและ
เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว
ที่ได้รับวิธีสอนต่างกัน รวมทั้งศึกษาปฏิสัมพันธ์ของวิธีสอนกับบุคลิกภาพ .. 50
- 2 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (อ 662) จำนวน 40 ข้อ 67

ประกาศคุณูปการ

ความสำเร็จของปริญญาโทฉบับนี้ เกิดจากการให้คำแนะนำและการช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ผศ. อัจฉรา สุขารมณ์ และอาจารย์จรูญ สุจริตธรรม พร้อมด้วยอาจารย์ท่านอื่นด้วย ผู้วิจัยรู้สึกประทับใจและระลึกถึงความห่วงใยของท่านที่มีต่อผู้วิจัยมาโดยตลอด จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนนครนายกวิทยาคม ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ (อาจารย์ศักดิ์ บุญมา) และอาจารย์ท่านอื่นที่ได้อนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกต่อการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับงานวิจัย

ขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนนวมราชานุสรณ์ ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษและอาจารย์ท่านอื่นที่ได้อนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในเรื่องต่างๆแก่ผู้วิจัย

นอกจากนี้กำลังใจที่ผู้วิจัยได้รับมาโดยตลอดและให้ความช่วยเหลือแก่ผู้วิจัยในทุกๆด้านจนสามารถทำให้ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี คือ นายสุรัตน์ ยุทธเสรี

ท้ายที่สุดขออ้อมรำลึกถึงพระคุณของคุณแม่ที่ได้ให้ความเป็นห่วงให้กำลังใจสนับสนุนการศึกษาของผู้วิจัยตลอดมา

กรรชนี ยุทธเสรี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 . บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2 . เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
เอกสาร เกี่ยวกับการสอนแบบการให้คำปรึกษา	9
ความหมายของวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษา	9
วิธีสอนแบบการให้คำปรึกษา	11
แนวคิดพื้นฐานของการสอนแบบการให้คำปรึกษา	13
โครงสร้างที่สำคัญบางประการของวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษา	14
บทบาทของผู้เรียนกับครู	16
พัฒนาการเรียนรู้ภาษา 5 ชั้น	17
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษา	20
งานวิจัยต่างประเทศ	20
งานวิจัยภายในประเทศ	26
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพค่านิยม - แสดงตัว	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพค่านิยม - แสดงตัวกับ	
ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	31
งานวิจัยต่างประเทศ	31
งานวิจัยภายในประเทศ	35
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	37

บทที่ . . .	หน้า
3 . วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	38
กลุ่มตัวอย่าง	38
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	38
การสร้าง เครื่องมือและการหาคุณภาพ	39
ลักษณะของ แบบทดสอบและวิธีดำเนินการทดสอบ	44
ลักษณะของ แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพและวิธีดำเนินการ ทดสอบ	45
แบบแผนการทดลอง และวิธีดำเนินการทดลอง	46
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	47
4 . ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	49
ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล	49
5 . สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	52
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	52
สมมุติฐานในการวิจัย	52
กลุ่มตัวอย่าง	53
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	53
วิธีดำเนินการทดลอง	54
การวิเคราะห์ข้อมูล	54
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	55
การอภิปรายผล	55
บรรณานุกรม	60
ภาคผนวก	66

- 1 . เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษในทักษะ
ฟัง-พูดของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนภาษา
แบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครู
และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มี
บุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวที่ได้รับวิธีสอนต่างกัน
รวมทั้งศึกษาปฏิสัมพันธ์ของวิธีสอนกับบุคลิกภาพ 50
- 2 . ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r)
ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษ (อ 662) จำนวน 40 ข้อ 67

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ครบทั้ง 4 ทักษะ (ฟัง - พูด - อ่าน - เขียน) ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญ และไม่สามารถแยกออกจากกันได้อย่างอิสระ หรือบอกไม่ได้ว่าทักษะใดสำคัญกว่าทักษะใด เพราะผู้เรียนทุกคนต้องเรียนตามลำดับขั้นทั้ง 4 นี้เสมอ บราวน์ (Brown, 1975 : 108) กล่าวว่า "มนุษย์มีร่างกาย มนุษย์มีความรู้สึก มีจิตใจ การแยกสิ่งเหล่านี้ออกจากกัน ก็เท่ากับปฏิเสธความเป็นมนุษย์ของเขา ถ้าวรรณกัณฑ์จะทำให้เขาเข้าใจตนเองดียิ่งขึ้น และรู้ว่าควรจะทำอะไร"

สำหรับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น ได้เริ่มมีบรรจุในหลักสูตรมานานแล้ว และผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษได้เรียนมาแล้วอย่างน้อย 10 ปีขึ้นไป เมื่อจบการศึกษาแล้ว ผู้เรียนภาษาอังกฤษไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้สนทนาได้เท่าที่ควรจะเป็น หรือกล่าวยาว ๆ ก็คือ เรียนภาษาไปแล้วไม่คุ้มค่านั่นเอง เพราะความรู้ที่ไปใช้ประโยชน์ได้ไม่เท่าที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทักษะฟัง - พูด ซึ่งเป็นทักษะเริ่มแรกของการเรียนภาษา วัชรีย์ นันทวิสัย (วัชรีย์ นันทวิสัย 2502 : 60) ได้ศึกษาจุดประสงค์ของการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย โดยเน้นว่าการสอนภาษาอังกฤษควรเน้นการฟัง - พูดเป็นสำคัญ เมื่อมีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษไปแล้วไม่สามารถสื่อสาร หรือติดต่อได้เนื่องจากไม่มีความสามารถเพียงพอ และจากการสังเกตการเรียนภาษาของผู้เรียน เคอร์รัน (Curran, 1976 : 1 - 2) พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ที่พยายามจะเรียนภาษาที่สอง มักจะประสบกับความวิตกกังวล และความท้อแท้กลัว เช่น กลัวว่าตนเองจะทำผิด กลัวเพื่อนจะหัวเราะเยาะ เกิดความอายที่จะพูด ฯลฯ ทำให้นักการศึกษาหลายท่านพยายามคิดว่าวิธีสอนภาษาแบบต่าง ๆ

เพื่อช่วยทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะดังกล่าว วิธีสอนเพื่อพัฒนาทักษะฟัง - พูดอีกวิธีหนึ่ง คือ การสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา (Counseling-Learning) หรือ เรียกย่อ ๆ ว่า C-L

วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษานี้ เป็นวิธีการสอนในทักษะฟัง - พูด ที่ใช้ภาษาแม่เป็นหลัก เรียนเป็นกลุ่ม และเน้นที่จะยึดเด็กเป็นศูนย์กลางมากขึ้น เน้น องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Affective Domain) เพราะวิธีการสอนใด ก็ตามที่มีครูเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ ย่อมเป็นวิธีที่ไม่ได้ผล เพราะผู้เรียนไม่มี โอกาสได้แสดงความคิดเห็น หรือแสดงความสามารถของตนที่มีอยู่ภายในออกมาได้ อย่างเต็มที่ เออร์วิน - ทริปป์ (Ervin - Tripp. 1970 : 2) กล่าวว่า "การที่ครูมุ่งถ่ายทอดความรู้ใหม่แก่ผู้เรียน โดยไม่คำนึงถึงโอกาสที่ผู้เรียนจะสามารถ นำไปใช้ได้จริง จึงไม่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ขึ้นได้เลย และย่อมมีผลทำให้เกิด ปัญหาอื่น ๆ ตามมาอีก" ซึ่งจริง ๆ แล้วผู้เรียนส่วนใหญ่ต้องการจะใช้ภาษาใหม่ที่เขา เรียนได้เป็นประโยชน์มากที่สุด ผู้เรียนต้องการจะเรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิต ประจำวันของเจ้าของภาษาที่ตนกำลังศึกษาอยู่ หรือเรื่องราวต่าง ๆ มิใช่จะถูกจำกัด ความคิดให้แคบอยู่แต่ในเนื้อหาที่เรียนอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

ดังนั้นการสอนภาษาในปัจจุบันนี้ จึงควรมุ่งหมายที่จะให้ผู้เรียนสามารถ สื่อสารสนทนากันได้ในชีวิตประจำวันเป็นสำคัญ (Hornby. 1950 : 150) นอกจากนี้ควรเริ่มให้เด็กได้เรียนเป็นกลุ่มเพราะเชื่อว่าสามารถแก้ปัญหาในเรื่อง ช่องว่างระหว่างสถานการณ์การเรียนในชั้นเรียนกับสถานการณ์ในชีวิตจริงของผู้เรียน ได้ (LaForge. 1971 : 52) ทั้งยังเป็นการเสริมสร้างทัศนคติที่ดี และมีการ สื่อสารทางภาษาในลักษณะที่สอดคล้องกับชีวิตจริงอันเกิดจากความร่วมมือ ความเต็มอก เต็มใจของผู้เรียนทุกคนในกลุ่ม ได้รวมแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ เปิดเผยและ จริงใจ (Sprenger. 1973 : 12 - 15) และเป็นสิ่งสำคัญที่จะเอื้ออำนวย ให้บุคคลแต่ละคนได้ใช้ศักยภาพของตนได้อย่างเต็มที่ ช่วยเปลี่ยนแปลงความคิดและ การรับรู้โลกรอบตัวเขา (Rogers. 1969 : 19)

ดังนั้นการที่เน้นการเรียนเป็นกลุ่มนี้มีผลต่อการเรียนโดยวิธีสอนภาษาแบบ การให้คำปรึกษา โดยมีเป้าหมายเพื่ออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ภาษาให้มากที่สุด ให้ความสำคัญต่อพฤติกรรมของผู้เรียนทั้งทางด้านความรู้ ความรู้สึก และทัศนคติของ ผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้พัฒนาพฤติกรรมตลอดจนความรู้สึกลึกซึ้งอย่างกว้างขวางอันจะเป็น หนทางนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นและยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ด้วยตนเอง เกิดความมั่นใจในตนเอง สามารถพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร ทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Czarnecki and Ramos. 1975 : 1) วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษาเป็นวิธีสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นการให้ ความอบอุ่น ให้การยอมรับในตัวผู้เรียน และให้กำลังใจผู้เรียนให้สามารถพูดคุยนได้ อย่างอิสระ มีความเชื่อมั่นในตัวเอง เคโซ สวานานนท์ (เคโซ สวานานนท์ 2508 : 35) กล่าวว่า "ความเชื่อมั่นในตัวเองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการไต่หาความ สำเร็จในชีวิต" บทบาทของครูคือ ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำทางภาษา (Counselor) ให้กำลังใจ ส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้เรียนได้บรรลุถึงความสามารถที่เป็นอิสระในการ สื่อสารทางภาษาด้วยตนเอง (Schumann. 1975 : 227) ซึ่งน่าจะส่งผลต่อ การพัฒนาบุคลิกภาพของผู้เรียนด้วย เพราะวิธีการสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษานี้ เป็นวิธีที่ให้ผู้เรียนร่วมกันคิด ร่วมกันแสดงออก จึงน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกัน นั่นคือ บุคลิกภาพของผู้เรียน เพราะบุคลิกภาพของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในด้าน การเรียนการสอน (กาญจนา วรรณสุภา 2516 : 3 อ้างอิงมาจาก Hall.n.d.) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนภาษาในทักษะฟัง - พูด

สำหรับในเรื่องเกี่ยวกับบุคลิกภาพของผู้เรียนนั้น จุง (อบรม สนิทบาล ม.ป.ป. : 155 - 156 อ้างอิงมาจาก Jung. n.d.) ได้แบ่งบุคลิกภาพของคน ออกเป็น 2 แบบคือ บุคลิกภาพที่ขบถเก็บตัว (Introversion) และบุคลิกภาพที่ ขบถแสดงตัว (Extroversion) ซึ่งบุคลิกภาพทั้งสองนี้ถ้าอยู่ในตัวบุคคลในลักษณะ ก้ำกึ่งกันจึงนับได้ว่าเหมาะสม แต่เนื่องจากแรงกดดันบางอย่างทั้งภายในและภายนอก

ที่จะเป็นเครื่องขัดขวางให้บุคคลมีบุคลิกภาพเอนเอียงไปทางใดทางหนึ่งจนเป็นนิสัย และจะกลายเป็นบุคลิกภาพที่ฝังแน่นตลอดไป (Eysenck. 1970 : 10 - 11) ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความเชื่อว่าวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษานี้ น่าจะเป็นวิธีที่ สอดคล้องกับการเรียนการสอนภาษาอีกวิธีหนึ่งที่พัฒนาภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมุ่งให้ ผู้เรียนเป็นตัวของตัวเอง คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น และส่งผลถึงการพัฒนา หรือ เปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของผู้เรียนด้วย

ในปัจจุบันนี้โรงเรียนส่วนมากจะสอนตามคู่มือครู ซึ่งได้ผ่านการตรวจจาก ผู้เชี่ยวชาญมาแล้วเพื่อเป็นสิ่งที่ช่วยให้ครูทุกคนสอนไปในแนวเดียวกันได้ จึงน่าจะ เป็นเครื่องยืนยันได้ว่าการสอนตามคู่มือครูนี้จะช่วยในด้าน การเรียนของเด็กได้เป็น อย่างดี แต่เนื่องจากวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษาเป็นวิธีสอนที่เอื้อต่อการพัฒนา ทักษะฟัง - พูดในวงการสอนภาษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการที่จะนำมาสอนเปรียบเทียบ เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการใช้ภาษาด้านฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนว่าแตกต่าง กันหรือไม่อย่างไร และสนใจที่จะศึกษาว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว ที่เรียนโดยวิธีสอนทั้งสองวิธีนี้จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมาก กว่ากัน เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใน ระดับมัธยมศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

ความหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้าน การฟัง - พูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา (Counseling Learning) กับ การสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้าน การฟัง - พูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวที่เรียนโดยวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา (Counseling Learning) กับ การสอนตามคู่มือครู

3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ของวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา (Counseling Learning) กับการสอนตามคู่มือครู ที่มีต่อบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ผลของการศึกษาจะเป็นแนวทางแก่ครู ศึกษานิเทศก์ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษในการเลือกวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทักษะฟัง - พูด อ่านและเขียน เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนภาษาอังกฤษโดยมีส่วนร่วมในการเรียน มีความเชื่อมั่น และมีแรงจูงใจในการฝึกทักษะต่าง ๆ รวมทั้งมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีในการทำงานร่วมกับผู้อื่น และเหมาะสมกับบุคลิกภาพของเด็กที่มีลักษณะแตกต่างกัน

2. ผลของการศึกษาจะเป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะฟัง - พูดภาษาอังกฤษในระดับชั้นต่าง ๆ และในวิชาอื่น ๆ ต่อไป

3. ผลของการศึกษาจะเป็นแนวทางให้ทราบถึงวิธีสอนที่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคลิกภาพอย่างเหมาะสม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีขอบเขตจำกัดดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนครนายกวิทยาคม อ.เมือง จ.นครนายก ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2527 จำนวน 2 ห้องเรียนจากประชากรทั้งหมด 99 คน หรือ 3 ห้องเรียน แล้วให้นักเรียนมาคัดและใช้วิธีสุ่มแบบง่ายเพื่อแบ่งแยกเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 36 และ 37 คน ตามลำดับ รวมทั้งสิ้น 73 คน

2. ระยะเวลา

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ทั้งสองกลุ่มใช้เวลาในการสอน 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 12 คาบ

3. เนื้อหา

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เนื้อหาที่ใช้ในการวางแผนการสอนนำมาจากบทเรียนของหนังสือ Getting Through To People ซึ่งเขียนโดย J.C. Richards and M.N.Long และจากคู่มือครูซึ่งเขียนโดย J.C. Richards, M.N.Long and Sripoom Panpat ตั้งแต่บทที่ 7 เรื่อง Asking for Information จนถึงบทที่ 12 เรื่อง Talking about habits and customary activity รวมทั้งสิ้น 6 เรื่อง โดยกลุ่มทดลองจะใช้วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา ส่วนกลุ่มควบคุมจะสอนโดยยึดคู่มือครูเป็นหลัก

4. ตัวแปรที่ศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีตัวแปรดังนี้

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

4.1.1 วิธีสอน 2 วิธี แบ่งออกเป็น

4.1.1.1 วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา

4.1.1.2 วิธีสอนตามคู่มือครู

4.1.2 บุคลิกภาพของนักเรียน แบ่งออกเป็น

4.1.2.1 บุคลิกภาพเก็บตัว

4.1.2.2 บุคลิกภาพแสดงตัว

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านฟัง - พูด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา หมายถึง วิธีสอนภาษาอังกฤษซึ่งครูดำเนินการสอนโดยเน้นการฝึกพูดภายในกลุ่มผู้เรียนตามหัวข้อที่ครูจัดให้จากเนื้อหาของหนังสือ Getting Through To People บทที่ 7 ถึงบทที่ 12 วิธีสอนจะเริ่มโดยให้นักเรียนพูดโต้ตอบกับเพื่อนในกลุ่มเป็นภาษาแม่เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องที่ครูต้องการ จากนั้นครูลดความเป็นภาษาอังกฤษให้นักเรียนฝึกพูดตามแล้วบันทึกเพปไว้ และเปิดให้นักเรียนฟังใหม่ทั้งหมดอีกครั้งเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ การสอนดังกล่าวปฏิบัติตามแผนการสอน ซึ่งผู้วิจัยสร้างตามขั้นตอนทั้ง 5 ขั้นตอนของเคอร์รีน และผ่านการตรวจและแก้ไขจากคณะกรรมการแล้ว

2. วิธีสอนภาษาอังกฤษตามคู่มือครู หมายถึง วิธีสอนภาษาอังกฤษซึ่งครูดำเนินการสอนโดยยึดคู่มือครูเป็นหลักในการสร้างแผนการสอนทักษะฟัง - พูด (อ 662) จากเนื้อหาของหนังสือ Getting Through To People บทที่ 7 ถึงบทที่ 12 ซึ่งคู่มือครูดังกล่าวกระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นคู่มือประกอบการสอนภาษาอังกฤษได้ แผนการสอนนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างและผ่านการตรวจและแก้ไขจากคณะกรรมการแล้ว

3. บุคลิกภาพเก็บตัว หมายถึง ลักษณะของนักเรียนที่ชอบเก็บตัว เป็นคนเงียบ ชอบแยกตัวจากผู้อื่น มีความมักคิดและการตัดสินใจโดยยึดตัวเองเป็นหลัก เป็นคนขี้อายไม่ชอบความตื่นเต้น และมองโลกในแง่ร้าย ซึ่งบุคลิกภาพดังกล่าว วัดได้จากคะแนนจากแบบทดสอบมาตรฐานวัดบุคลิกภาพเก็บตัว - แสคงตัว M.P.I. (The Maudsley Personality Inventory) ที่อยู่ในช่องคะแนนดิบที่ 20 ลงมา (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา) ซึ่งแบบทดสอบนี้สร้างขึ้นโดยอาจารย์สมทรง สุวรรณเลิศ ซึ่งเป็นหัวหน้านักจิตวิทยา ศูนย์สุขภาพจิตและคณะ แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบมาตรฐานซึ่งได้หาค่าความเชื่อมั่น และค่าอำนาจจำแนกแล้ว

4. บุคลิกภาพแสคงตัว หมายถึง ลักษณะของนักเรียนที่ชอบเข้าสังคม ชอบสังสรรค์ มีเพื่อนมาก ไม่ชอบอ่านหนังสือหรือทำงานโดยลำพัง ชอบกิจกรรมที่ให้

ความตื่นตัว ชอบความสนุกสนานร่าเริง ชอบการเปลี่ยนแปลงไม่จำเจ มองโลก
ในแง่ดี เป็นคนแสดงอารมณ์ และความรู้สึกเปิดเผย ซึ่งบุคลิกภาพดังกล่าววัดได้จาก
คะแนนจากแบบทดสอบมาตรฐานวัดบุคลิกภาพเก็บตัว แสดงตัว M.P.I. (ดังได้
กล่าวแล้วในข้อ 3) ที่อยู่ในช่วงคะแนนดิบที่ 30 ขึ้นไป (เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75
ขึ้นไป)

5. หนังสือเรียน Getting Through To People หมายถึง
หนังสือเรียนชื่อ Getting Through To People ซึ่งแต่งโดย J.C.
Richards and N.N. Long และได้ผ่านการตรวจพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ
ที่ทางกระทรวงศึกษาธิการแต่งตั้งแล้ว พร้อมทั้งอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนในรายวิชา
ภาษาอังกฤษ อ 661 - อ 662 (ทักษะฟัง - พูด)

6. ผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถ
ในด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งวัดได้
โดยคะแนนจากแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้เสนอเนื้อหาตามลำดับชั้นดังนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการสอนแบบการให้คำปรึกษา ซึ่งแบ่งเป็นหัวข้อดังนี้
  - 1.1 ความหมายของการสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา
  - 1.2 วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา
  - 1.3 แนวคิดพื้นฐานในการสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา
  - 1.4 โครงสร้างที่สำคัญเกี่ยวกับการสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา
  - 1.5 บทบาทของผู้เรียนกับครู
  - 1.6 พัฒนาการเรียนรู้ 5 ชั้น
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา
  - 2.1 งานวิจัยต่างประเทศ
  - 2.2 งานวิจัยภายในประเทศ
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพด้านเก็บตัว - แสดงตัว
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพด้านเก็บตัว - แสดงตัวกับผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียน

- 4.1 งานวิจัยต่างประเทศ
- 4.2 งานวิจัยภายในประเทศ

เอกสารเกี่ยวกับการสอนแบบการให้คำปรึกษา

1. ความหมายของวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา

มีนักการศึกษาหลายท่านที่ให้ความสนใจวิธีสอนภาษาแบบนี้ โดยได้ให้ทั้ง

ความหมายและการอธิบายถึงขั้นตอนหรือกระบวนการของวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา

คำปรึกษา เช่น

ฮาสเคล กล่าวว่ วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ โดยในตอนแรกครูจะทำหน้าที่เสมือนวิทยากร หลังจากนั้นบทบาทของครูก็จะเปลี่ยนแปลงไป กลายเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มผู้เรียนในการเรียนภาษา ผู้เรียนมีอิสระอย่างเต็มที่ในการพูดสนทนากันในสิ่งที่ตนต้องการจะพูด ครูจะทำหน้าที่เป็นล่ามแปลคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียน (Target Language) แล้วผู้เรียนก็จะพูดซ้ำประโยคที่ครูบอกให้เพื่อนในกลุ่มที่นั่งฟัง ทุกคนได้มีโอกาสทราบความคิดเห็นของเพื่อนของเขา ได้เรียนรู้ภาษาที่เรียนไปพร้อมกันในตัว ส่วนคนอื่น ๆ ก็จะกระทำตามในทำนองเดียวกัน จนในที่สุดทุกคนสามารถพูดจาโต้ตอบกันได้อย่างคล่องแคล่วด้วยความรู้สึกสบายใจ (Haskell. 1978 : 20)

ส่วน เฮย์ ออนสไตน์และกาเย ได้กล่าวถึงวิธีการสอนแบบนี้เพิ่มเติมว่า

1. ผู้เรียนคนใดต้องการจะพูดก็สามารถพูดออกมาได้โดยอิสระในภาษาของเขา ครูจะบอกเป็นภาษาที่เรียน แล้วผู้เรียนคนนั้นก็พูดซ้ำประโยคซ้ำเป็นภาษาที่เรียน (Target Language) ตามที่ครูบอก
2. ผู้เรียนคนอื่นจะพูดตามประโยคที่เพื่อนของตนพูดออกมา ผู้เรียนคนนั้นหันไปพูดกับครูอีก ครูจะกระซิบบอกเป็นภาษาที่เรียน ทุกคนจะพูดซ้ำประโยคนั้นเป็นภาษาที่เรียน
3. กิจกรรมการสนทนาจะดำเนินไปนานประมาณ 20 นาที มีการบันทึกเสียงพูดของผู้เรียนลงในเทปบันทึกเสียง แล้วนำเทปบันทึกเสียงนั้นกลับมาเปิดให้ผู้เรียนฟัง ช่วยกันวิเคราะห์แก้ไขข้อผิดพลาด (Hayes, Oratein and Gagne. 1973 : 174)

ส่วน เคอร์รัน กล่าวว่า วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา เป็นวิธีสอนที่เน้นการพัฒนาผู้เรียนทั้งตัว และเป็นการสร้างประสบการณ์ส่วนตัวที่แท้จริง การเรียนรู้ที่ถูกต้องจะต้องมาจากความสนใจของผู้เรียน สภาพการเรียนในชั้นเรียนจะต้องเป็นไป

อย่างอบอุ่น เป็นกันเอง ทุกคนมีความรู้สึกเป็นเจ้าของกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน ผู้เรียนจะไม่มีความรู้สึกว่าตนเองถูกทอดทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยว ทุกคนมีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
สนับสนุนช่วยเหลือกัน (Curran. 1976 : 2)

2. วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา

ในปี ค.ศ. 1955 มาทหลวง ชาร์ล เอ เคอร์รัน แห่งแผนกจิตวิทยา มหาวิทยาลัยโลโยลา ชิคาโก ได้ให้ความสนใจวิจัยงานด้านการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ (Adult Learning) โดยทำการสำรวจปัญหาการเรียนรู้ภาษาของผู้ใหญ่ และทดลองนำเอากระบวนการให้คำปรึกษาไปใช้เพื่อสร้างบรรยากาศแห่งความปลอดภัย (Secure Atmosphere) ขึ้นในชั้นเรียน ซึ่งผลการทดลองปรากฏว่า ได้ผลดีพอสมควร (Curran. 1976 : 23) โดยเคอร์รันกล่าวว่า "กระบวนการเรียนรู้ภาษามีได้หมายความว่าเพียงแค่เป็นการถ่ายทอดความรู้เท่านั้น แต่จะต้องเกี่ยวข้องไปถึงบุคคลทั้งคน (Whole person) "ปฏิกริยาทางอารมณ์ของการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนที่เกิดขึ้นเปรียบเสมือนกับการขัดแย้งทางอารมณ์ของคนไข้ (Client) ในกระบวนการให้คำปรึกษา (Curran. 1961 : 78 - 93) ด้วยเหตุนี้ เคอร์รัน จึงได้นำเอาวิธีการให้คำปรึกษามาประยุกต์ใช้กับการเรียนรู้ภาษา โดยที่ผู้เรียนนั้นเปรียบเสมือนคนไข้ส่วนครูเป็นผู้แนะนำ หรือผู้รู้ (Counselor, Knower) และได้เสนอวิธีสอนภาษาแบบใหม่ขึ้นมา ชื่อว่า วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา (Counseling Learning)

การให้คำปรึกษา (Counseling) เป็นวิธีการเรียนรู้อย่างหนึ่งระหว่าง 2 บุคคล บุคคลหนึ่งเป็นผู้ต้องการความช่วยเหลือ ส่วนอีกบุคคลหนึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ และได้รับการฝึกฝนมาเพียงพอที่จะให้ความช่วยเหลือ การช่วยเหลือเป็นการช่วยเหลือบุคคลให้รู้จักและเข้าใจตนเองอย่างถูกต้อง สามารถพัฒนาตนเองให้เจริญถึงที่สุดเท่าที่จะทำได้ (สุธา จันทน์เอม และ สุรางค์ จันทน์เอม 2520 : 47 อ้างอิงมาจาก Willy and Andrew. n.d.)

ความสามารถที่ผู้เรียนต้องการจะแสวงหาสิ่งที่ตนพึงพอใจ จึงเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง (Self-investment) การเรียนรู้ที่ถูกต้องขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของผู้เรียน ซึ่งการเรียนการสอนแบบเกมขาดคุณสมบัติดังกล่าวนี้ เพราะมุ่งแต่จะให้ผู้เรียนทำตามคำสั่งครู วิธีสอนลักษณะนี้เป็นการจำกัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่แท้จริงของบุคคล การเรียนรู้ที่ถูกต้องมาจากการที่ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อก้าวไปสู่เป้าหมายของชีวิตด้วยตนเอง (Rardin.

1976 : 21 - 22) การเรียนแบบการให้คำปรึกษา เป็นวิธีสอนที่มุ่งสนองความต้องการและลดอาการตื่นกลัวของผู้เรียนในการเรียนภาษาลง โดยวิธีนี้จะช่วยสร้างบรรยากาศแห่งความอบอุ่นและการเป็นเจ้าของ การให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่มและจากครูจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าเขาไม่ขาดที่พึ่ง หรือถูกแยกให้อยู่โดดเดี่ยว และทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นคงทางจิตใจ เพราะวิธีสอนแบบนี้ถือว่าการเรียนรู้คือบุคคล (Learning is persons) กิจกรรมการเรียนรู้ทุกอย่างดำเนินไปอย่างลึกซึ้ง คำนึงถึงความผ่อนคลายทางสรีระ (Somatic) และอารมณ์ของผู้เรียน (Curran, 1976 : 1 - 2) โดยที่การให้คำปรึกษาจะเป็นตัวช่วยให้ผู้เรียน หรือผู้รับคำปรึกษาสามารถช่วยตนเองได้ ตัดสินใจ และวางแนวทางของตนได้อย่างฉลาด (สุชา จันทน์เอนและสุรางค์ จันทน์เอน 2520 : 9 อ้างอิงมาจาก Good. n.d.)

วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษามีปรัชญาขั้นพื้นฐานอยู่ว่า การเรียนรู้คือการมีชีวิตใหม่ (Learning as new life) กลุ่มผู้เรียนจะเรียนภาษาด้วยความกระตือรือร้น ตื่นเต้น และมีชีวิตชีวา เป็นการเรียนรู้โดยอาศัยการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความคิดซึ่งกันและกัน ยกเลิกระบบการเรียนรู้แบบป้อนข้อมูลที่ทำให้ผู้เรียนถูกตัดขาดจากสังคม (Stevick, 1974 : 20)

3. แนวคิดพื้นฐานของการสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา

สตีวิก (Stevick. 1973 : 259 - 271) ได้กล่าวถึงแนวคิดพื้นฐานของวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา ดังนี้

1. สมาชิกกลุ่มทุกคนจะร่วมมือช่วยเหลือกันในเรื่องความต้องการขั้นพื้นฐานเพื่อบรรลุถึงค่านิยม และเป้าหมายส่วนตัวของแต่ละคน
2. การผ่อนคลายความรู้สึกส่วนตัวขึ้นอยู่กับการสร้างสถานการณ์ ความสัมพันธ์กับกลุ่ม

3. การสร้างความสัมพันธ์ของบุคคลขึ้นอยู่กับกลุ่ม
4. การสร้างความเชื่อมั่นในคุณค่าและศักดิ์ศรีของตนเอง

ราร์ดิน (Rardin. 1976 : 21 - 22) ได้กล่าวถึงแนวคิดพื้นฐานของการเรียนการสอนแบบการให้คำปรึกษาว่า ครูควรจะแก้ไขในเรื่องต่อไปนี้ด้วยคือ

1. การเรียนรู้ของคน คือการเรียนรู้ทั้งตัวบุคคล
2. ผลขั้นสุดท้ายของการเรียนรู้ของมนุษย์ คือการเรียนรู้คุณค่า
3. การเรียนรู้คือบุคคล
4. การเรียนรู้ของบุคคล จะดำเนินการไปตามพัฒนาการทั้ง 5 ขั้น

วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษาจะดำเนินการไปตามลำดับ โดยเริ่มตั้งแต่ขั้น

ที่ผู้เรียนต้องพึ่งพาครูอยู่ตลอดเวลา ไปจนถึงขั้นที่ผู้เรียนสามารถพูดภาษาได้เอง เป็นอิสระจากครูโดยสมบูรณ์ ซึ่งกระบวนการเรียนทั้ง 5 ขั้นนี้จะดำเนินการไปตามความรู้สึกนึกคิดของกลุ่ม ซึ่งหลักการใหญ่ ๆ ของวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา (Counseling Learning) ก็คือ ต้องการให้ผู้เรียนสามารถพูดคุยกันในเรื่องที่ตนเองต้องการจะพูดได้ทันทีโดยใช้ภาษาแม่เป็นเครื่องขจัดความวิตกกังวลในการใช้ภาษาที่เรียนตั้งแต่เริ่มแรก ผู้แนะนำ (ครู) จะถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียนแล้วให้ผู้เรียนฝึกพูดตาม แล้วอีกเสียงภาษาที่เรียนนั้นลงแถบบันทึกเสียงและเปิดให้เด็กฟังอีกครั้งเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ ฉะนั้นผู้เรียนจึงสามารถพูดภาษาที่เรียนได้และเข้าใจความหมายของ

ภาษาที่เรียนได้ทันที ขจัดการแข่งขันกันและใช้ความสัมพันธ์ของกลุ่มให้เป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษา(หนู เตียวรัตนกุล 2526 : 74 อ้างอิงมาจาก Curran. 1975)

เนื่องจากวิธีการสอนแบบการให้คำปรึกษา เป็นวิธีสอนที่เน้นความสำคัญขององค์ประกอบทางด้านความรู้ลึกของผู้เรียน เฮย์ ออร์สไตน์และกาเย (Hayes, Ornstein and Gagne. 1977: 164) ได้กล่าวว่า ครูจะต้องพิจารณาถึงตัวแปรที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทางด้านความรู้ลึกของผู้เรียนดังนี้

1. การตอบสนองทางอารมณ์ของผู้เรียน แรงจูงใจ ความรู้ลึกของผู้เรียนที่มีต่อตนเอง คอกลุ่มเพื่อนและครู ปฏิบัติการระหว่างผู้เรียนและครู ผู้เรียนเรียนด้วยความปลอดภัยหรือไม่ ผู้เรียนมีปฏิริยาตอบสนองสภาพแวดล้อมอย่างไร ทั้งนี้การตอบสนองของผู้เรียนอาจจะเป็นทางลบหรือบวก

2. ปฏิบัติการของผู้เรียนต่อภาษาที่เรียน

3. ปฏิบัติการของผู้เรียนต่อวัฒนธรรมของบุคคลที่ตนกำลังเรียนภาษาของเขา

4. โครงสร้างที่สำคัญบางประการของวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา

เนื่องจากวิธีการสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษากำเนิงถึงประสบการณ์กลุ่ม การสะท้อนความรู้ลึกนึกคิดแก่กันและกัน ลาฟอร์จ (LaForge. 1977:376-379) จึงได้กล่าวสรุปโครงสร้างที่สำคัญของวิธีสอนนี้ไว้ดังนี้

1. วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา เป็นการเรียนรู้แบบสนับสนุนช่วยเหลือกัน (Supportive Learning) เคอร์รีน เชื่อว่า วิธีสอนนี้ไม่เพียงแต่ต้องการจะให้ความรู้ ทักษะ หรือกิจกรรมเท่านั้นแต่จะเกิดความสัมพันธ์ขึ้นระหว่างครู-นักเรียน เพื่อให้บุคคลทั้งสองได้ช่วยเหลือกันในกระบวนการเรียนรู้ แครครู-นักเรียนมีความแตกต่างกันมากในด้านประสบการณ์ของชีวิต อายุ ความรู้ เชื้อชาติ บุคลิกลักษณะ และอื่นๆ ดังนั้น เพื่อให้การเรียนรู้ของผู้เรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ครูจะต้องหาทางลดความแตกต่างนั้นลงด้วยการให้การสนับสนุนช่วยเหลือผู้เรียน ความเจียบของครูจะช่วยให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ด้วยตนเองได้

2. วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา เป็นการเรียนรู้ที่เป็นอิสระจากความคิดอื่นทั้งปวง (Contract Learning) ไบรน์ (Byrne. 1976 : 80 - 82) กล่าวว่า "การเรียนรู้ที่เป็นอิสระจากความคิดของผู้อื่น คือการเห็นพ้องต้องกันของผู้เรียนแต่ละคนในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อบรรลุเป้าหมายบางประการร่วมกัน" ส่วนครูก็เปลี่ยนบทบาทของตนไปได้ เพื่อจะได้เข้าใจถึงความต้องการของผู้เรียน บทบาทของผู้เรียนจะเปลี่ยนแปลงในลักษณะที่มั่นใจและรู้สึกเป็นอิสระ

3. วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา คือ การเรียนรู้ภาษา (Language Learning) เคอร์รีน ถือว่าผู้เรียนจะมีการพัฒนาทางภาษาไปตามลำดับขั้น ทั้ง 5 เหมือนกับการพัฒนาการเจริญเติบโตของบุคคล กล่าวคือ ในขั้นแรก ผู้เรียนยังต้องพึ่งพาอาศัยความช่วยเหลือจากครูในทุกสิ่ง ต่อมาผู้เรียนก็จะพัฒนาการขึ้นไปเรื่อย ๆ จนถึงขั้นที่ 5 ซึ่งผู้เรียนสามารถพูดภาษาได้อย่างคล่องแคล่วไม่ติดขัด เป็นอิสระจากครู (Schumann. 1975 : 227 - 228) พัฒนาการทางภาษา ทั้ง 5 ขั้น คือ การค้นคว้าเพื่อแก้ปัญหาของผู้เรียน ความขัดแย้งทางอารมณ์ เป็นลักษณะประการหนึ่งของพัฒนาการทางภาษา ครูต้องให้ความอบอุ่น และการยอมรับผู้เรียน

4. วิธีการสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา คือการสะท้อนความรู้สึกนึกคิดของกลุ่ม (Group Reflection) เปกิน มีความเห็นว่า ผู้เรียนจะต้องแสดงการยอมรับและสะท้อนความรู้สึกนึกคิดของตนก็ต่อเมื่อเขาได้มีโอกาสได้ประเมินประสบการณ์หรือค้นพบความหมายส่วนตัวของการเรียนรู้ด้วยตนเอง การสะท้อนความรู้สึกนึกคิดนี้แบ่งออกได้เป็น 2 ช่วง คือ

4.1 ช่วงที่ผู้เรียนเงียบเฉย เพื่อบันทึกทบทวนประสบการณ์ หรือค้นหาความหมายส่วนตัว

4.2 ช่วงความระบายนความรู้สึกลึกซึ้งกันและกันภายในกลุ่ม วิธี
การนี้ช่วยผ่อนคลายความรู้สึกวิตกกังวลของผู้เรียนลง รวมทั้งได้ฝึกการใช้ภาษา
สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (Begin. 1971 : 120)

5. บทบาทของผู้เรียนกับครู

การสื่อสารเพื่อความเข้าใจบุคคลของ กระบวนการเรียนภาษาแบบการให้คำปรึกษา
นี้ บทบาทของผู้เรียนและครูจะแสดงออกมาในรูปแบบที่แตกต่างกัน ในขั้นแรกของ
การเรียน ผู้เรียนอาจจะรู้สึกหวักหวาดในสิ่งที่ตนไม่รู้ ครูจะต้องเข้าใจสภาพของผู้เรียน
ซึ่งเปรียบเสมือนคนไข้ทางจิตที่ต้องการความช่วยเหลือ ครั้นต่อมาผู้เรียนมีความสามารถ
มากขึ้น บทบาทของครูและนักเรียนจะเปลี่ยนไป โดยผู้เรียนจะต้องหาทางสร้าง
ความเข้าใจในบทบาทของครูเพื่อให้การช่วยเหลือตนในการเรียนภาษาต่อไป การ
เข้าใจและการยอมรับของครูเกี่ยวกับความต้องการของผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็นมาก
ในการเรียนรูภาษา เพราะจะทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกกระดากอาย เป็นหนทางที่จะนำไป
สู่ความสัมพันธ์ทางการเรียนรู้ ความรู้สึกซับซ้อนใจภายใน และความวิตกกังวล
ในการเรียนภาษาของผู้เรียนจะหมดไป ช่วยให้การพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียน
เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

ในการเรียนภาษา การที่ครูให้การยอมรับผู้เรียนโดยเฉพาะกับผู้เรียนที่เป็น
วัยรุ่นหรือวัยผู้ใหญ่จำเป็นมาก วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการต่อต้านการเรียนภาษาสูงมาก
ฉะนั้นเพื่อแก้ปัญหานี้ ครูจะต้องให้ความอบอุ่นและให้ความเข้าใจในตัวผู้เรียน เมื่อ
ผู้เรียนมีความไว้น้ำใจเชื่อใจครู เขาจะเลิกแสดงอาการต่อต้านและเกิดแรงจูงใจ
ที่จะเรียนต่อไป ดังนั้นในระยะแรก ๆ ผู้เรียนจึงเป็นผู้ที่ต้องการเข้าใจ (Under-
standee) ส่วนครูจะต้องเป็นผู้เข้าใจ (Understander) ผู้เรียน เมื่อ
ผู้เรียนมีความสามารถทางด้านภาษาดีแล้ว บทบาทของครูจึงเปลี่ยนไปในลักษณะที่
รู้สึกวิตกกังวล ไม่ปลอดภัย เนื่องจากผู้เรียนไม่ต้องการการเอาใจใส่จากครูอีกต่อไป
แล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้เรียนจะต้องให้การยอมรับ และเข้าใจครูด้วยเช่นกัน เพื่อให้

ครูเกิดความมั่นใจที่จะช่วยปรับปรุงภาษาพูดของตนให้สละสลวยขึ้น (Curran, 1976 : 2 - 5)

ความสำเร็จของการสอนขึ้นอยู่กับความมั่นคง และความสามารถของครู ในการสร้างบรรยากาศแห่งการยอมรับและการเข้าใจในตัวผู้เรียน การเรียน การสอนภาษาตามวิธีการสอนนี้เป็นวิธีการหนึ่งที่จะสามารถลดสภาวะความโง่เขลาทางความคิดของผู้เรียนลง สร้างเสริมความรับผิดชอบในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เป็นการสร้างเสริมพลังปัญญา และบุคลิกภาพของผู้เรียน (Czarnecki, 1975 : 1 - 4)

6. พัฒนาการเรียนรู้ภาษา 5 ขั้น (Five Stages of Language Learning)

เลอฟอร์จัน (LaForge, 1977 : 9-10 Citing Curran, 1972) ได้เปรียบเทียบพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนกับการเจริญเติบโตของบุคคลไว้ 5 ขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นปฏิสนธิ (Embryonic Stage) เป็นขั้นของการเรียนภาษาที่ผู้เรียนต้องพึ่งพาอาศัยความช่วยเหลือของครูทุกอย่าง เป็นการเกิดใหม่ของ ผู้เรียนในการเรียนภาษา ผู้เรียนจะเป็นอิสระในการพูดภาษาของตนเอง โดยที่ครู จะลดความสิ่งที่ผู้เรียนพูดเป็นภาษาที่เรียน ผู้เรียนจะพูดตามซ้ำประโยคนั้นเป็น ภาษาที่เรียนเป็นการเลียนแบบครู

ขั้นที่ 2 ขั้นอยากพูดเอง (Self-assertion Stage) ขั้นนี้ เด็กเริ่มจะพูดภาษาที่เรียนได้เองบ้างแล้ว เขาจะเริ่มใช้สิ่งง่าย ๆ โดยอิสระ และ ค่อย ๆ เลียนแบบการพูดของผู้อื่นที่ตนได้ยินมาในกลุ่ม

ขั้นที่ 3 ขั้นพยายามแยกตัวเองเป็นอิสระ (Separate Existence Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาที่เรียนมากขึ้น โดยไม่ต้องหันกลับไปใช้ ภาษาของตน ผู้เรียนเริ่มแสดงความรู้สึกไม่พอใจในความวุ่นวายของครู ในกรณีที่จะ เข้าไปให้ความช่วยเหลือผู้เรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นสลับเปลี่ยนบทบาท (Role Reversal Stage) ขั้นนี้ ถือได้ว่าเป็นขั้นที่ต้องการจะขัดเกลาส่วนงานการใช้ภาษาของตนให้สละสลวยขึ้น ผู้เรียนจะต้องสร้างบรรยากาศแห่งการยอมรับ และเข้าใจบทบาทของครู ให้การยอมรับในตัวครู เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจให้กับครูในการช่วยเหลือขัดเกลาส่วนงานภาษาของตนให้ดีขึ้น

ขั้นที่ 5 ขั้นแยกตัวเป็นอิสระ (Independent Adult Stage) เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างหมดแล้ว สามารถพูดคุยสนทนากันได้อย่างคล่องแคล่วไม่ขัดเขิน แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เขาก็ต้องการพึ่งพาอาศัยความช่วยเหลือจากครูอยู่ ให้ความช่วยเหลือปรับปรุงภาษาของตนให้สละสลวยขึ้น ในขั้นนี้ผู้เรียนอาจจะมาทำหน้าที่เป็นครูให้กับเพื่อนในกลุ่มที่ยังขาดความสามารถในการพูดภาษาอยู่ก็ได้

ในเรื่องการพัฒนาการทางภาษานี้ เคอร์รัน (Curran, 1976 : 28-30) ได้นำมากล่าวไว้อย่างละเอียดในหนังสือของตนชื่อ Counseling - Learning in Second Language. ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นปฏิสนธิ ผู้เรียนต้องอาศัยความช่วยเหลือจากครูทุกอย่าง

1.1 ผู้เรียนหันไปพูดกับครูเป็นภาษาแม่ในสิ่งที่คุณอยากจะเปิดเผยให้เพื่อนในกลุ่มฟัง โดยเพื่อนจะรับฟังเท่านั้น ไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ

1.2 ครูจะสะท้อนความคิดนั้นกลับมายังผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียนเป็นภาษาง่าย ๆ ประมาณ 5 - 6 คำ

1.3 ผู้เรียนหันไปพูดกับกลุ่มเป็นภาษาที่เรียน ถ้าหาผู้เรียนคนนั้นยังออกเสียงผิด ครูจะให้การช่วยเหลือ

ขั้นที่ 2 ขั้นอยากพูดเอง

2.1 เช่นเดียวกับขั้นแรก

2.2 ผู้เรียนหันไปพูดภาษาที่เรียนกับกลุ่ม

2.3 ครูช่วยเหลือเฉพาะในกรณีที่ผู้เรียนเกิดความลังเลใจ หรือต้องการความช่วยเหลือ เป็นขั้นที่ผู้เรียนเริ่มรู้สึกอยากเป็นอิสระขึ้น มีความมั่นใจมากขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นเริ่มแยกตัวเป็นอิสระ

3.1 ผู้เรียนหันไปพูดกับกลุ่มเป็นภาษาที่เรียน กลุ่มจะมีความเข้าใจประโยคง่าย ๆ นั้น

3.2 เช่นเดียวกับข้อ 3 ในขั้นที่ 2

ผู้เรียนมีความมั่นใจมากขึ้น รู้สึกเป็นอิสระ เข้าใจความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ ของประโยค ความคิด และการแปลความหมายความคิด ถ้ามีการเรียกร้องครูจะเข้าไปให้การช่วยเหลือ

ขั้นที่ 4 ขั้นสลับเปลี่ยนบทบาท

4.1 ผู้เรียนสามารถพูดภาษาที่เรียนได้โดยอิสระ และยุ่งยากซับซ้อนขึ้น กลุ่มมีความเข้าใจคำพูดนั้น

4.2 ครูให้ความช่วยเหลือ ในกรณีที่ผู้เรียนออกเสียง หรือใช้ไวยากรณ์ที่ผิด

ขั้นที่ 5 ขั้นแยกตัวเป็นอิสระ

5.1 ครูให้การช่วยเหลือในด้านการใช้คำให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และการใช้ประโยคให้สละสลวยขึ้น

5.2 ขั้นนี้ ผู้เรียนอาจจะเปลี่ยนบทบาทมาเป็นที่ปรึกษาแก่กลุ่มได้ในขั้นกับผู้ที่ไม่ค่อยทัน

สรุปลำดับขั้นการเรียนการสอนตามวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา

ศิริร แสงชนู (ศิริร แสงชนู 2521 : 56 - 66) ได้สรุปขั้นตอนการสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษาไว้ดังนี้

1. ให้ผู้เรียนร่วมกันคิด และตั้งหัวข้อเรื่องที่จะพูด
2. เมื่อผู้เรียนตั้งหัวข้อเรื่องเป็นภาษาของตน (ภาษาแม่) ครูจะพูดเป็นภาษาที่เรียน
3. ผู้เรียนกลุ่มหนึ่งประมาณ 6 - 8 คน จะผลัดกันบอกประโยค หรือคำถาม ที่ต้องการจะทราบเป็นภาษาของตน ครูถอดความเป็นภาษาที่เรียน ให้ผู้เรียนพูดตาม
4. ครูตอบเป็นภาษาที่เรียน ผู้เรียนพูดตามแล้วชักเสียงลงเพยไว้
5. ครูเลือกประโยคที่เห็นว่า ผู้เรียนควรจะฝึกแล้วให้คำผู้เรียนพูดเป็นประโยค โดยใส่คำที่ครูให้แทนที่ในประโยค
6. ผู้เรียนแต่งประโยคของผู้เรียนเอง โดยใช้คำศัพท์ใหม่ที่ได้นำ
7. ครูรวบรวมคำ และประโยคใหม่ พิมพ์ให้ผู้เรียนศึกษา หลังจากที่ได้ฝึกพูดไปแล้ว อนึ่งในการเรียนแต่ละครั้ง ครูพยายามควบคุมคำศัพท์และประโยคไม่ให้มากเกินไปโดยให้เหมาะสมกับเวลา

อุปกรณ์

อุปกรณ์ที่ต้องเตรียมให้พร้อม ในการดำเนินการสอน ได้แก่

1. จัดเก้าอี้ให้ผู้เรียนนั่งประมาณ 6 - 12 ตัวตามจำนวนผู้เรียน
2. เพ็บบันทึกเสียง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา

1. งานวิจัยต่างประเทศ

ปี 1966 ลา ฟาร์กา (Curran, 1976 : 108 Citing La Farga, 1966) ได้ทำการศึกษาวิจัยผลของการใช้วิธีสอนแบบการให้คำปรึกษา สอนผู้เรียนระดับปริญญาโททางจิตวิทยาและการศึกษา ภาษาที่ใช้สอนได้แก่ ภาษาฝรั่งเศส

เยอรมัน สเปนและอิตาลีเรียน ใช้ระยะเวลาทดลองนาน 9 เดือน วิธีดำเนินการ
ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้เรียนในกลุ่มทดลองเรียน
ภาษาทั้ง 4 ภาษาพร้อมกันในเวลาเดียวกัน ส่วนผู้เรียนในกลุ่มควบคุมเรียนเพียง
ภาษาเดียว จากผลการทดลองปรากฏว่า ผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถทาง
ภาษาเพิ่มขึ้นทั้ง 4 ภาษา บุคลิกภาพ การรับรู้เกี่ยวกับตนเอง และตัวเองในอุดมคติ
(Self-ideal) เปลี่ยนแปลงไปในทางบวก และมีความเข้าใจบทบาทของผู้อื่น
ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

ปี 1970 ทราเนล (Curran, 1976 : 109 Citing Tranel, 1970)
ได้ทำการวิจัยการเรียนภาษาโดยใช้วิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษากับผู้เรียนระดับ
ไฮสคูลชั้นปีที่ 1 ที่เรียนภาษาละตินเป็นภาษาหลัก และผู้เรียนระดับไฮสคูลชั้นปีที่ 3
ที่มีการสอนศาสนา จากผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถทางภาษา
สูงขึ้น มีบุคลิกภาพดีขึ้น และช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนมองเห็นลักษณะพิเศษเฉพาะของตน
และเพื่อน ๆ แต่ละคน นอกจากนี้ ทราเนลยังได้ให้ข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า

1. ยิ่งผู้เรียนต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่นมากเท่าใด ผู้เรียนก็ยิ่ง
ต่อต้านความช่วยเหลือของผู้อื่นมากเท่านั้น
2. การเรียนแบบให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการสร้างความเข้าใจ
ต่อกันที่ดีเยี่ยม
3. การเรียนรู้ทั้งบุคคลเกี่ยวข้องกับความรู้สึก แต่สิ่งนั้นจะ萌เกิดขึ้น
ในชั้นเรียนเท่านั้น
4. การเรียนแบบป้องกันตัว ก็คือการเรียนที่ผู้เรียนพยายามปกป้องตนเอง
จากความล้มเหลวและความอับอายขายหน้า ดังนั้นการเรียนตามวิธีสอนนี้อาจจะไม่ได้ผล
ถ้าสถานการณ์ในชั้นเรียนไม่เอื้ออำนวย
5. เป้าหมายของการเรียนที่สูงที่สุดก็คือ การรับเอาคุณค่าสูงสุดของภาษา
ซึ่งเกิดจากความรู้อย่างแท้จริง (Insight) ผู้เรียนจะหมดความรู้สึกสิ้นกลัว หรือ
วิตกกังวล เลิกป้องกันตนเอง และให้ความร่วมมือช่วยเหลือกันในชั้นเรียน

ปี 1971 รัวรัตน์ (Curran. 1976 : 110 Citing Rardin. 1971) ได้ทำการประเมินผลการจัดประชุมปรึกษาหารือซึ่งใช้เวลาานครั้งละประมาณ 30 นาที จำนวน 10 ครั้ง โดยใช้วิธีการเรียนแบบให้คำปรึกษากับผู้เรียนในระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในเมืองชิคาโก เพื่อประเมินค่า จากการจัดประสบการณ์ การเรียนโดยวิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดมีมโนคติเกี่ยวกับตนเอง (Self-images) คีขึ้นหรือไม่ ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างไร วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยแบ่ง ผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองให้เรียนแบบ วิธีการให้คำปรึกษา ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการสอน หลังจากทดลองไปได้ระยะหนึ่ง ก็ทำการทดสอบผู้เรียนโดยใช้ (Raven's Progressive Matrices) ปรากฏว่า ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ การจัดประสบการณ์การเรียนแบบการให้คำปรึกษาให้ผลดีในแง่ของการเรียน และช่วยเสริมสร้างมโนคติเกี่ยวกับตนเอง สามารถนำมาใช้กับประสบการณ์การเรียนรู้ ของผู้เรียนที่เรียนในระดับชั้นประถมได้

ปี 1971 ลาฟอร์จ (LaForge. 1971 : 45-61) ได้ทำการ ทดลองศึกษาวิธีการเรียนการสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา โดยทดลองกับผู้เรียน ในระดับปริญญาตรี และโท รวมทั้งที่เรียนวิชาชีพชั้นสูงด้วย การทดลองครั้งนี้กระทำที่ มหาวิทยาลัยมิชิแกน วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยได้จัดให้ผู้เรียนนั่งเป็นวงกลม ซึ่งมีอยู่ ประมาณ 6 คนมีไมโครโฟนอยู่กลางห้อง ก่อนเริ่มเรียนผู้วิจัยได้อธิบายให้ผู้เรียนทราบ ถึงความหมาย และวิธีการเรียนของวิธีการเรียนแบบการให้คำปรึกษา วิทยากรทาง ภาษาจะยืนอยู่นอกวง ภาษาที่นำมาทดลองสอนได้แก่ ภาษาอินโดนีเซีย ญี่ปุ่น ใช้เวลา ในการฝึก 2 สัปดาห์เต็ม ส่วนภาษาจีนนั้นทำการฝึกในสัปดาห์สุดท้าย วิทยากรปล่อยให้ ผู้เรียนพูดออกมาโดยอิสระในสิ่งที่เขาต้องการพูดเป็นภาษาอังกฤษ วิทยากรแปลเป็น ภาษาที่เรียนแล้วผู้เรียนพูดเลียนแบบตามในการดำเนินการสนทนานี้ใช้เวลาครั้งละ 15 นาที มีการบันทึกเสียงของผู้เรียนลงในเทป และนำเทปมาเปิดให้ผู้เรียนฟัง

ช่วยกันวิเคราะห์แก้ไขข้อผิดพลาด จากการวิจัย ผู้เรียนทุกคนต้องเปิดเผยความในใจออกมาว่า ในช่วงเวลาแห่งความเจียมนี่เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า นั่นเป็นช่วงที่เขาต้องการใช้ความคิดอย่างหนักถึงสิ่งที่ได้พูดออกมา และในช่วงเวลาที่เจียมนี่ช่วยให้เขาได้พูดกับตนเองตามประโยคที่ได้ยินเพื่อนคนอื่นพูด นอกจากนี้จากการที่นำเทปมาเปิดให้ฟัง ผู้เรียนเปิดเผยว่าทำให้ได้ฝึกฝนการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมาก จากผลสรุปของการวิจัยยังพบว่า ผู้เรียนสามารถพูดประโยคปฏิเสธได้จากภาษาที่เรียนได้ก็ขึ้น และหลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนภาษาจีนไปแล้วก็สามารถใช้คำสรรพนาม และคำโคด ๆ ได้ ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ตรง มีการสะท้อนความรู้สึกรู้สึกนึกคิดแก่กันและกัน

ปี 1973 กัลลาเกอร์ (Curran, 1976 : 110-111 Citing Gallager, 1973) ได้ทำการทดลองประเมินผลการสอนภาษาโดยใช้วิธีการสอนแบบการให้คำปรึกษา และวิธีสอนแบบเดิม (Traditional Approach) ว่าจะให้ผลต่างกันอย่างไรในค่านิยมสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพและทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยได้แบ่งผู้เรียนที่เรียนระดับมหาวิทยาลัยออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองเรียนภาษาโดยใช้วิธีสอนแบบการให้คำปรึกษาและเรียนภาษา 2 ภาษาในเวลาเดียวกัน คือภาษาสเปน และเยอรมัน ส่วนกลุ่มควบคุมให้เรียนภาษาเดียว และเรียนโดยวิธีสอนแบบเดิม จากผลการวิจัยพบว่า

1. การเรียนภาษาแบบการให้คำปรึกษา ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งทางด้านความรู้และการนำไปใช้
2. การเรียนรู้สองภาษาในเวลาเดียวกันสามารถกระทำได้
3. ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีการให้คำปรึกษา มีความรับผิดชอบดีขึ้น และใช้เวลาว่างไปทำการศึกษาเพิ่มเติมกันเองโดยไม่ต้องมอบหมายงานให้ทำ

ปี 1976 เบกิน (Curran. 1976 : 108-109 Citing Begin. 1976) ได้ทำการวิจัยเพื่อเหตุผลของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการเรียนในสถานการณ์การเรียนภาษาแบบการให้คำปรึกษา โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษา ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนตามวิธีสอนแบบเดิม วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยได้จัดให้ผู้เรียนในกลุ่มทดลองได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกันอย่างอิสระ และมีการประเมินผลกิจกรรมที่จัดขึ้นในแต่ละวันเปรียบเทียบปฏิกิริยาทางด้านอารมณ์ของผู้เรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมที่มีต่อการเรียนภาษา โดยทั้งก่อนและหลังการทดลอง ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มได้รับการทดสอบความสามารถทางด้านกรัง - พุค การอ่านเพื่อความเข้าใจ แรงจูงใจ ความรู้ในด้านไวยากรณ์ภาษาฝรั่งเศส ทักษะของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนภาษาฝรั่งเศสและภาษาฝรั่งเศสคานาเดียน ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถทางด้านกรังภาษาสูงพอ ๆ กันกับผู้เรียนในกลุ่มควบคุม แม้ว่าครูจะปล่อยให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนรู้ด้วยตนเองก็ตาม นอกจากนี้ยังพบอีกว่า ผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีพัฒนาการทางด้านทัศนคติและอารมณ์ทางบวก ซึ่งในกลุ่มควบคุมไม่มีการเปลี่ยนแปลงในด้านนี้เลย

ปี 1977 ลาฟอร์จ (LaForge. 1977 : 8-11, 19) ได้นำวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษาไปใช้ทดลองกับผู้เรียนชาวญี่ปุ่นที่ Nanzan High School. ทดลองกับนักเรียนชายอายุ 13 - 16 ปี และที่โรงเรียน Nanzan Junior School ทำการทดลองกับนักเรียนหญิงอายุ 18 - 19 ปี โดยใช้เวลาทดลองนาน 3 ปี รวมทั้งมีการจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนด้วย จากการทดลองในระยะต้น ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความวิตกกังวลมากในการที่มีครูอยู่ใกล้ ๆ ผู้เรียนต้องการเป็นอิสระจากครูมากขึ้นในขั้นที่สอง ต่อมาในขั้นที่สาม ผู้เรียนอาจจะพบกับครูจนถึงขั้นที่สี่ ของการพัฒนาการเรียนรูภาษา ผู้เรียนมีความรู้ลึกซึ้งเกี่ยวกับการที่มีครูคอยให้การช่วยเหลืออยู่ด้วย ส่วนในด้านการจัดกิจกรรมกลุ่มนอกชั้นเรียนจากการทดลอง

พบว่า ผู้เรียนที่ Nanzan High School ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการท่องจำ ประโยคที่ยืดยากซับซ้อน และพยายามจดจำคำศัพท์น้อย ๆ คำ แต่อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ลาฟอว์ทำการทดลองไปไถ่ระยะหนึ่ง ก็พบว่า ผู้เรียนไม่เคยได้มีโอกาส พูดคุยกับเจ้าของภาษาต่างประเทศเลย ทำให้การพัฒนาความรู้ความสามารถทางด้านการพูดของผู้เรียนชะงักลง ลาฟอว์จึงหันมาทดลองใหม่ โดยเริ่มตั้งแต่พัฒนาการเรียนภาษาในชั้นที่ 1 และทำไปเรื่อย ๆ ไปจนถึงชั้นที่ 5 ปรากฏว่าผู้เรียนยังคงมีความวิตกกังวลอยู่ ผู้วิจัยจึงจัดให้ผู้เรียนได้มีการฝึกสนทนากันในกลุ่มเล็ก ๆ เช่น การฝึกการแนะนำตัว การถาม - ตอบภายในกลุ่ม การพูดจาโต้ตอบกัน รวมทั้งการเล่าประสบการณ์ให้กันฟัง ในการนี้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นได้โดยครูเป็นล่ามแปลเป็นภาษาอังกฤษ และเพื่อให้การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น ผู้เรียนจะถูกชักถามให้เตรียมตัวตั้งคำถามเป็นภาษาอังกฤษ แล้วพาคู่ให้กลุ่มเพื่อนฟัง อาจจะให้สมาชิกในกลุ่มเพื่อนถามได้ แต่หลังจากที่ฝึกกิจกรรมนี้ไประยะหนึ่ง ก็ยังปรากฏว่า ผู้เรียนยังไม่เป็นอิสระอย่างสมบูรณ์จากกลุ่ม ดังนั้นเพื่อให้มีการเรียนอย่างเป็นอิสระมากขึ้น ครูจึงปล่อยให้ผู้เรียนได้มีการอภิปรายกันในเรื่องต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษอย่างอิสระตามหัวข้อที่เลือกกันขึ้นมา จากกิจกรรมนี้พบว่า ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้จักบทบาทของครู และต้องการให้ครูช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดให้ นอกจากนี้ ลาฟอว์ยังจัดให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพูดคุยสนทนากับครู โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มละประมาณ 10 - 15 คน แต่ละกลุ่มมีเวลา 10 นาที สำหรับการสนทนากัน ครูไม่ให้การชี้แนะหัวข้อเรื่องแก่ผู้เรียนปล่อยให้ผู้เรียนรับผิดชอบกิจกรรมการเรียนกันเอง พบว่า ความวิตกกังวลในการทำกิจกรรมของผู้เรียนค่อย ๆ ลดลงและหมดไปในที่สุด ต่อจากนั้น ลาฟอว์ ได้จัดให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพูดคุยกันแบบตัวต่อตัว โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นสองแถว สนทนากันเป็นคู่ ๆ ใช้เวลาสนทนาคู่ละ 3 นาที เปลี่ยนคู่สนทนากันไปเรื่อย ๆ ใช้เวลาทำกิจกรรมนี้ทั้งสิ้น 45 นาที จากนั้นการจัดกิจกรรม ผู้เรียนแต่ละคนรายงานมาว่า

1. รู้สึกสนุกสนานที่ได้รู้จักสมาชิกทุกคนในชั้นเรียน
2. ได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษด้วยความรู้สึกลบภายในสถานการณ์ที่เหมือนกัน
3. รู้สึกมีความมั่นใจมากขึ้นในการพูดคุยกับครู ในท้ายที่สุด ลาฟอรจ์ ได้จัดให้มีกิจกรรมชมรมภาษาอังกฤษขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้บางสิ่งบางอย่างที่อยู่นอกเหนือตำราวิชาการต่าง ๆ เปิดให้ผู้เรียนรู้จักบุคคลที่เป็นภาษาอังกฤษ มีการสัมผัสบุคคลต่าง ๆ พบปะสังสรรค์กับครอบครัวชาวต่างชาติที่ครูจัดให้ สรุปผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษา ปรากฏว่า ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นทั้งสองกลุ่มนี้มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และมีความสนใจในการเรียนดีขึ้น

2. งานวิจัยภายในประเทศ

เขาวภา เกษะคุปต์ (เขาวภา เกษะคุปต์ 2517 : 7) ได้ทำการศึกษาเรื่องทฤษฎีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์สำหรับการสอนในระดับประถมศึกษา เป็นการสร้างแบบอย่างทฤษฎีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์เพื่อสอนในระดับประถมศึกษา จากงานวิจัยครั้งนี้จึงเป็นแนวทางสำหรับครูและผู้นำนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนให้แก่เด็ก ผลจากการเรียนการสอนตามทฤษฎีนี้ได้ช่วยปลูกฝังทัศนคติ ค่านิยม ตลอดจนส่งเสริมมนุษยสัมพันธ์ของผู้เรียนและส่งเสริมประชาธิปไตย จากนั้นจึงมีผู้นำเอาหลักการของกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนอย่างกว้างขวาง มีดังนี้คือ

ปัทมา เทพอักษรพงศ์ (ปัทมา เทพอักษรพงศ์ 2517 : จ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การสอนอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการกลุ่ม โดยทดลองสอนนักเรียนสองกลุ่ม กลุ่มทดลองสอนด้วยวิธีการกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ กลุ่มควบคุมสอนด้วยวิธีแปล ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน

อย่างไม่มีนัยสำคัญ นักเรียนกลุ่มทดลองร้อยละ 86.66 ชอบการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่ม ส่วนนักเรียนร้อยละ 13.33 ไม่ชอบการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่ม

ฉันทนา ภาคบังกช (ฉันทนา ภาคบังกช 2518 : จ) ได้ทำการศึกษา เรื่องการสอนสังคมศึกษาหน่วยวันสำคัญของชาติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มเก่ง ปานกลาง และอ่อน ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์โดยส่วนรวมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ส่วนพัฒนาการทางทัศนคติค่านิยมสัมพันธ์ของ นักเรียนโดยส่วนรวมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เช่นกัน

เสริมสิริ เมนะเศวต (เสริมสิริ เมนะเศวต 2519 : จ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลการสอนวิชาหลักการสอน หน่วยโรงเรียน ประถมศึกษา โดยวิธีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์และวิธีสอนแบบธรรมชาติในชั้นประจักษ์นัยบัตร วิชาการศึกษา ผลปรากฏว่า เมื่อเรียนแล้วทั้งกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์และกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบธรรมชาติต่างมีพัฒนาการขึ้นที่ระดับความมี นัยสำคัญที่ระดับ .05

ธีรบุรณ สมบุรณเดสิง (ธีรบุรณ สมบุรณเดสิง 2524 : 39 - 46) ใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) สอนภาษาไทยให้กับนักเรียนจากประเทศออสเตรเลีย นิวซีแลนด์และสหรัฐอเมริกา หลังจาก การสอนสิ้นสุดลงแล้ว ผู้เรียนรู้สึกประทับใจมาก กล่าวคือ ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าเขา สามารถพูดคุยภาษาไทยได้เอง และมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงเมื่อเปรียบเทียบกับ กลุ่มอื่นที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบอื่น

หนู เทียรรัตนกุล (หนู เทียรรัตนกุล 2526 : 90 - 96) ได้ทำการ ทดลองใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) สอนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนบางคล้าวิทยาคม

จ.จะเชิงเทรา จำนวน 10 คน เป็นระยะเวลา 1 เดือน หลังจากสิ้นสุดการสอน
 ลงแล้ว ผลของการวิจัยพบว่า ความสามารถทางด้านทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
 ของนักเรียนหลังจากได้รับการสอนโดยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มีมากกว่าก่อน
 ได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ .05

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพเก็บตัว - แสลงตัว

บุคลิกภาพเป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งในวิชาจิตวิทยา นักจิตวิทยาหลายท่าน
 ได้ให้ความหมายของคำว่า บุคลิกภาพ ไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

ออลพอต(Allport. 1961 : 48) ได้ทำการสำรวจความหมายของ
 คำว่า บุคลิกภาพที่ใช้กันทั่ว ๆ ไป ปรากฏว่าได้ความหมายต่างกันเกือบ 50 ความหมาย
 เขาได้จัดจำพวกคำนิยามเป็นสองค่านคือ คำนิยามบุคลิกภาพซึ่งได้จากคุณค่าทางสังคม
 เป็นผลมาจากการกระทำที่คนอื่นมีต่อคนนั้น และคำนิยามบุคลิกภาพซึ่งบ่งลักษณะหรือ
 คุณสมบัติที่แท้จริงที่บุคคลนั้นชอบแสดง บุคลิกภาพเป็นกระบวนการสร้างหรือจัดส่วน
 ประกอบของแต่ละคนทั้งระบบภายในและภายนอก คือทั้งจิตใจและร่างกาย ซึ่งจะทำ
 หน้าที่กำหนดทัศนคติพิจารณาลักษณะพฤติกรรมและความนึกคิดของคนคนหนึ่ง ดังนั้น
 บุคลิกภาพก็คือลักษณะที่แท้จริงของบุคคลนั้นนั่นเอง

นอกจากนี้ ไอเซนค์ (Eysenck. 1957 : 25) ยังมีความเห็น
 ตรงกับออลพอตว่า บุคลิกภาพคือการกระทำทั้งหมด หรือแบบของพฤติกรรมทั้งหมดของ
 อินทรีย์ที่ได้รับมาจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม บุคลิกภาพเกิดจากการปะทะสัมพันธ์
 ระหว่างส่วนสำคัญทั้ง 4 ส่วน คือ ด้านความคิด (Cognitive Sector) ด้าน
 ลักษณะนิสัย (Conitive Sector) ด้านอารมณ์และความรู้สึก (Affective
 Sector) และด้านองค์ประกอบทางร่างกาย (Somatic Sector)

เมอร์เรย์ (Murray. 1962 : 434 - 464) ได้กล่าวว่า บุคลิกภาพ
ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งอินทรีย์ และสร้างขึ้นมาตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย มีการเปลี่ยนแปลง
โครงสร้างอยู่เสมอ

รอเจอร์ (Rogers. 1951 : 560) ได้กล่าวถึงบุคลิกภาพในแง่
โครงสร้างว่า โครงสร้างของบุคลิกภาพเกิดจากความรู้สึกของคนเราที่มีต่อตัวว่าเป็น
คนอย่างไร เช่น ถ้าคนเราคิดว่าเราเป็นคนฉลาด มีสติปัญญาดี เราก็มักแสดงพฤติกรรม
ต่าง ๆ เพื่อแสดงให้เห็นว่าเราเป็นคนลักษณะอย่างนั้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า บุคลิกภาพคือการกระทำทั้งหมดของร่างกาย ได้มาจาก
พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม แบบของพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นเกิดจากความสัมพันธ์
ภายในของความคิด นิสัย อารมณ์และร่างกายของบุคคลแต่ละคน แต่พฤติกรรมที่เป็น
แบบนั้นมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างได้เสมอ บุคลิกภาพจึงสามารถทำนายบุคคลว่า
จะอยู่ในสถานการณ์ใดได้

เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลาวิน
(Lavin. 1972 : 16) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่ช่วยสร้างเสริมให้เด็ก
ประสบผลสำเร็จในการศึกษานั้น นอกจากองค์ประกอบด้านสติปัญญาหรือความถนัด
ของผู้เรียนแล้ว ยังมีองค์ประกอบด้านบุคลิกภาพที่สามารถใช้ในการพยากรณ์ความสำเร็จ
ของนักเรียนอีกด้วย

สำหรับบุคลิกภาพแบบเก็บตัว - แสดงตัว เป็นแบบของบุคลิกภาพของ จุง
(Hall and Lindzey. 1970 : 68 Citing Jung. n.d.)
เขากล่าวว่า ทัศนคติทั่วไปของคนเรามีอยู่สองอย่างคือ หันเข้าหาตัวเอง (Introvert)
ละหันออกจากตัวเอง (Extrovert) ลักษณะของคนจึงแบ่งได้สองแบบคือ
พวกเก็บตัว (Introversion) และพวกแสดงตัว (Extroversion)

รูปแบบของพวกเก็บตัว เป็นคนเงิบ แยกตัวจากคนอื่น เจ้าระเบียบ ชอบหนังสือ ค้ำรามากกว่าจะสนิทสนมกับเพื่อน มีแนวโน้มจะวางแผนล่วงหน้า ไม่ไว้วางใจ ในเหตุการณ์ ไม่ชอบความตื่นเต้น คำเป็นชีวิตประจำวันด้วยความเคร่งครัด เอาจริง เอาจัง ชอบแบบของชีวิตที่เป็นพิธีรีตอง ควบคุมอารมณ์ นาน ๆ ครั้งจึงมีพฤติกรรม ก้าวร้าว ไม่เสียอารมณ์ง่าย เป็นคนถือตรง มองโลกในแง่ร้าย ให้ค่านิยมสูงกับ จริยธรรม

รูปแบบของพวกแสดงตัว เป็นคนชอบสังคม ชอบสังสรรค์ มีเพื่อนมาก ต้องการเพื่อนสนทนาค่าย ไม่ชอบอ่านหรือศึกษาโดยลำพัง ชอบความตื่นเต้น ทำอะไร โดยไม่เตรียมตัว เป็นคนหุนหัน ชอบแสดงเรื่องตลกขำขัน มีคำตอบเตรียมพร้อมอยู่เสมอ ชอบการเปลี่ยนแปลง เป็นคนอิสระ มองโลกในแง่ดี ชอบหัวเราะ ชอบสนุกสนาน ชอบเคลื่อนไหว และทำสิ่งต่าง ๆ มีแนวโน้มจะก้าวร้าว และเสียอารมณ์ง่าย ไม่ควบคุม อารมณ์ เป็นคนไวใจได้ไม่เสมอนัก

การวัดบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวนั้น แบบทดสอบที่ใช้วัดคือ แบบทดสอบ M.P.I. (The Maudsley Personality Inventory) เป็นแบบทดสอบ บุคลิกภาพแบบหนึ่งซึ่ง H.J. Eysenck เป็นผู้คิดขึ้น โดยอาจารย์สมทรง สุวรรณเลิศ และคณะเป็นผู้แปลเป็นภาษาไทยและได้นำมาสอบถามกับนักเรียน 3 กลุ่ม โดยมี จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อทำการศึกษามูลค่าบุคลิกภาพของคนไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบบุคลิกภาพของคนที่เคยโตมาในวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรม ตะวันตก ว่ามีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงใดในทางที่แสดงออกหรือในทางเก็บตัว
3. เพื่อรวบรวมเกณฑ์เฉลี่ย (norms) ของการทดสอบนี้ในคนปกติสำหรับใช้อ้างอิง หรือเปรียบเทียบกับคนไข้โรคจิต โรคประสาทเพื่อประโยชน์ในการวินิจฉัยทางจิตเวช และการแนะแนวการศึกษา (ผลการวิจัยมีปรากฏในรายละเอียดของงานวิจัยภายใน ประเทศ)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. งานวิจัยต่างประเทศ

บรอกเบนท์ (Broadbent. 1958 : 214) ได้ศึกษาการเก็บตัว - แสดงตัวของนักศึกษาปริญญาโทในมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ซึ่งเป็นกลุ่มเรียนดีและเรียนไม่ดี ผลปรากฏว่า นักศึกษากลุ่มเรียนดีเก็บตัวมากกว่ากลุ่มที่เรียนไม่ดีย่างมีนัยสำคัญ การศึกษารังนี้ยังแสดงด้วยว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีสติปัญญาไม่แตกต่างกัน ดังนั้น การเก็บตัว - แสดงตัวไม่ขึ้นอยู่กับสติปัญญา ซึ่งมีผลต่อความสำเร็จในการเรียน

ลินน์ (Lynn. 1959 : 213 - 216) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพสองลักษณะได้แก่ลักษณะการแสดงตัวและลักษณะทางประสาท กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัวและลักษณะทางอารมณ์ ไม่มีอารมณ์ ไม่มีความสัมพันธ์กับสติปัญญาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่าผู้ที่มีการเรียนดีได้คะแนนด้านอารมณ์อ่อนไหวสูง และการแสดงตัวต่ำ

ลินน์และกอร์ดอน (Lynn and Gordon. 1961 : 194 - 203) ได้นำแบบทดสอบวัดเชาวนปัญญาของราเวน (Raven's Matrics) วัดนักศึกษาที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบ M.P.I. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา จำนวน 60 คน แล้วหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับลักษณะของเชาวนปัญญา ผลการวิจัยตรงกับของ บรอกเบนท์ และ ลินน์ ว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัวกับเชาวนปัญญา และพบว่าในสภาพการทำงานที่จะต้องมีการตอบสนองตามเงื่อนไขและใช้ความเร็ว ตลอดจนในการทำงานประเภทที่ต้องใช้ความสนใจมาก ๆ นั้น นักศึกษาที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวจะทำงานได้ดีกว่านักศึกษาที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว ถึงแม้ว่านักศึกษาเก็บตัวจะทำงานช้ากว่า แต่ก็ถูกต้องกว่า ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้มีบุคลิกภาพเก็บตัวจึงสูงกว่า

ดีเซนา (Desena. 1964 : 145) ได้ศึกษาเปรียบเทียบระดับปรับตัวของเด็กที่เรียนที่ ปานกลาง และเด็กที่เรียนต่ำ กลุ่มนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย จำนวน 1,061 คน ผลปรากฏว่า เด็กที่มีผลการเรียนสูงจะมีความสามารถในการปรับตัวได้ดีและรวดเร็วกว่าเด็กที่เรียนระดับปานกลางหรือระดับต่ำอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นการสนับสนุนการศึกษาของ จิลล์ (Gill. 1962 : 144 - 149) ที่พบว่าเด็กที่เรียนดีจะมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมได้ดีกว่าเด็กที่มีผลการเรียนต่ำ จึงสรุปได้ว่า เด็กที่เรียนดีจะมีความสามารถในการปรับตัว ซึ่งการปรับตัวได้ดีเป็นส่วนหนึ่งของเด็กแสดงตัว จึงอาจกล่าวได้ว่าเด็กที่เรียนดีจะมีบุคลิกภาพแสดงตัวที่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ บรอกเบนท์ ลินน์และซาเวจ ที่ว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว

ชาลด์ (Child. 1964 : 187 - 195) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเก็บตัว - แสดงตัว ลักษณะทางอารมณ์และอาการทางประสาทกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากเด็กโรงเรียนมัธยมแบบประสมในเมือง 138 คน และเด็กในโรงเรียนชุมชน 40 คน ผลปรากฏว่า การเก็บตัว - แสดงตัว ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา และพบว่า การเก็บตัว - แสดงตัวมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ซาเวจ (Savage. 1966 : 91 - 98) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแสดงตัว ลักษณะทางอารมณ์และอาการทางประสาท กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในชั้นเด็กเล็ก จำนวน 93 คน ระดับอายุเฉลี่ย 8 ปี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีลักษณะการแสดงตัวสูงมีความสัมพันธ์กับการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

รัสตัน (Rushton. 1966 : 178 - 183) ได้ศึกษาบุคลิกภาพของนักเรียนระดับอายุ 11 ปี จำนวน 458 คน โดยให้ครูประมาณค่าลักษณะบุคลิกภาพของนักเรียน ใช้แบบทดสอบ C.P.Q. (Children's Personality Questionnaire) รูปแบบ เอ. และรูปแบบ บี. ของแคทเทล (Cattell) ซึ่งวัดบุคลิกภาพด้านการปฏิบัติและการแสดงตัวของนักเรียน และใช้ข้อสอบวัดความสามารถของ มอเรีย แฮร์รี

(Murray House) วัดความสามารถของนักเรียน พบว่า คะแนนจากแบบทดสอบบุคลิกภาพ และคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถมีความสัมพันธ์กัน และจากการประมาณค่าของครูและการทำข้อสอบเกี่ยวกับบุคลิกภาพ พบว่า นักเรียนมีการปรับตัวดี และเด็กแสดงตัว จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

ริดดิ้ง (Ridding. 1966 : 397 - 398) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษและเลขคณิต กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย - หญิง จำนวน 600 คน ซึ่งมีอายุ 12 ปีขึ้นไป จากโรงเรียนแมนเชสเตอร์ ผลการวิจัยพบว่า เด็กลักษณะที่ชอบแสดงตัว มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง และเด็กลักษณะเก็บตัวมีความสัมพันธ์กับการมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ

ไอเซนค และ คูกสัน (Eysenck and Cookson. 1969 : 109-130) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพ M.P.I. กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชาย หญิง อายุ 11 - 12 ปี จำนวน 4,000 คน แล้วหาความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลปรากฏว่า เด็กที่มีลักษณะแสดงตัวทั้งชายและหญิงมีความสามารถในการเรียนดีกว่าเด็กที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว

เอนวิสเทิล และ คันนิงแฮม (Entwistle and Cunningham. 1968: 123 - 132) ได้ใช้แบบทดสอบบุคลิกภาพ J.E.P.I. (Junior Eysenck Personality Inventory) วัดบุคลิกภาพการเก็บตัว - แสดงตัว ลักษณะทางอารมณ์และอาการทางประสาทของนักเรียนที่มีอายุประมาณ 13 ปี จำนวน 2,995 คน แล้วหาความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนการเก็บตัว - แสดงตัว มีความสัมพันธ์ไม่เป็นเส้นตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แฮร์ริสและคนอื่น ๆ (Harris and Others. 1969 : 291 - 312) ได้อ้างถึงการศึกษาของ วีฮาร์ (Vehar. 1968) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะแสดงตัว - เก็บตัว กลุ่มละ 52 คน โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน

และแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพของ แคทเทล (Cattell's Fourteen Personality Questionnaire) ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะแสดงตัว - เก็บตัว กับความสามารถในการอ่านมีค่าสหสัมพันธ์ต่ำ แต่ความสามารถในการอ่านของเด็กมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเมื่อเด็กมีลักษณะเก็บตัวมากขึ้น

ออตโตและคนอื่น ๆ (Otto and Others. 1971 : 242 Citing Whitehill and Jipson. n.d.) ได้ศึกษาผลจากการสอบอ่านที่จัดให้กับเด็กแสดงตัวและเก็บตัว พบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มมีปฏิริยาต่อโครงการสอบอ่านต่างกัน เด็กแสดงตัวมีความก้าวหน้าในการอ่านสูงกว่าเด็กเก็บตัวทั้งในด้านความเร็ว ความเข้าใจในการอ่าน

ฟินเลย์สัน (Finlayson. 1970 : 344 - 349) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชายอายุ 12 - 14 ปี ที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว และลักษณะทางอารมณ์และอาการทางประสาท โดยวัดลักษณะบุคลิกภาพด้วยแบบทดสอบ J.E.P.I. ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในกลุ่มอายุ 13 - 14 ปี แต่ในกลุ่มอายุ 11 ปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้ที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ จึงสรุปได้ว่า ลักษณะการเก็บตัว - แสดงตัวจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชายที่มีอายุมากขึ้น

สตาร์ (Starr. 1972 : 4434 - A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การออกเสียง โดยนำนักศึกษามาวัดบุคลิกภาพโดยใช้แบบทดสอบ M.P.I. แล้วจำแนกออกเป็นสามกลุ่ม คือกลุ่มที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว เก็บตัว และปกติ นักศึกษาแต่ละกลุ่มนำมาทดสอบด้วยแบบทดสอบฟอร์ม บี. ที่เขาส่งสร้างขึ้น แล้วจำแนกนักศึกษาในแต่ละกลุ่มออกเป็นสองกลุ่มย่อย รวมเป็นหกกลุ่ม นำนักศึกษาสามกลุ่มมาเรียนการออกเสียงจากบทเรียนในสภาพการเรียนเป็นรายบุคคล ส่วนอีกสามกลุ่มที่เหลือนำมาเรียนบทเรียน

เดียวกัน ในสภาพการเรียนเป็นกลุ่มแล้วทดสอบนักศึกษาทั้งหมดด้วยแบบทดสอบฟอร์ม เอ. ผลปรากฏว่านักศึกษาที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวในสภาพการเรียนเป็นกลุ่มจะเรียน ได้ผลดีกว่าเมื่อเรียนเป็นรายบุคคลเล็กน้อย แต่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวในสภาพเรียนเป็นรายบุคคลจะเรียนได้ ผลดีกว่าในสภาพการเรียนเป็นกลุ่มเพียงเล็กน้อย

จากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในต่างประเทศที่กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่า บุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะกิจกรรม วิธีสอน ระดับอายุ เพศ ของนักเรียน มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว กับบุคลิกภาพแสดงตัวแตกต่างกัน

2. งานวิจัยภายในประเทศ

วันเพ็ญ อายุการ (วันเพ็ญ อายุการ 2512 : 101) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว การยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 3 และ 5 พบว่า นักเรียนแสดงตัว และเก็บตัว มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน และเมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะเก็บตัว - แสดงตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนั้นยังพบว่า นักเรียนชายวัยรุ่นมีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนหญิงวัยรุ่น นักเรียนหญิงวัยรุ่นมีลักษณะเก็บตัวมากกว่าวัยรุ่นชาย นักเรียนวัยรุ่นต่าง ๆ มีลักษณะแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้น และเด็กวัยรุ่นตอนต้นมีลักษณะเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลาย นักเรียนแสดงตัวมีการยอมรับตนเองสูงกว่านักเรียนเก็บตัว

สมทรง สุวรรณเลิศ และคนอื่น ๆ (สมทรง สุวรรณเลิศ และคนอื่น ๆ 2512 : 17 - 29) ได้ทำการศึกษาบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว โดยใช้แบบทดสอบ

บุคลิกภาพ M.P.I. ศึกษาในกลุ่มประชากรนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 จำนวน 300 คน นักศึกษาฝึกหัดครู 300 คน และนักศึกษาแพทย์ 300 คน จากการเปรียบเทียบผลที่ได้จากคนไทยทั้งสามกลุ่ม กับกลุ่มชาวอเมริกันและอังกฤษ พบว่า คนไทยมีบุคลิกภาพเก็บตัวมากกว่าคนอเมริกันและคล้ายกับคนอังกฤษซึ่งมีลักษณะเก็บตัวมากกว่าคนอเมริกัน

ธงชัย ชิวปรีชา (ธงชัย ชิวปรีชา 2513 : 65) ได้ศึกษาแบบการคิดของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรการศึกษาปีที่ 1 และ 2 ในวิทยาลัยครูเพชรบุรี จำนวน 205 คน พบว่าการแสดงตัวและเก็บตัวไม่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไสว สกใส (ไสว สกใส 2517 : 53) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพสันโดษ ความเกรงใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2516 จำนวน 790 คน ผลปรากฏว่าความเกรงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางลบอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

อุไร สิงห์โต (อุไร สิงห์โต 2521 : 43) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบทดสอบ M.P.I. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายหญิงอายุระหว่าง 15 - 17 ปี ซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนรัฐบาล 2 แห่ง จำนวน 160 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันกับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว แต่นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บุทศศาสตร์ นันทราช (บุทศศาสตร์ นันทราช 2525 : 55 - 56) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว เรียนโดยวิธีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ผลปรากฏว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของกลุ่มทดลองที่ 1 ซึ่งมีบุคลิกภาพแสดงตัว เมื่อได้รับการเรียนการสอนโดยวิธีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่ากลุ่มทดลองที่ 2 ซึ่งมีบุคลิกภาพเก็บตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งกล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าวิธีสอนแบบ การให้คำปรึกษาหรือกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์และบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัวของ นักเรียน น่าจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยต้องการศึกษาให้แน่ชัดลงไปว่า เป็นเช่นนั้นหรือไม่ และหาให้ได้แนวทางในการตั้งสมมุติฐานในการวิจัยดังนี้

สมมุติฐานในการศึกษาครั้งนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง - พุทธภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการ สอนภาษาแบบการให้คำปรึกษากับการ สอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
2. ผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง - พุทธภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพ เก็บตัวและแสดงตัวที่เรียนโดยการ สอนภาษาแบบการให้คำปรึกษากับการ สอนตาม คู่มือครูแตกต่างกัน
3. ปฏิสัมพันธ์ของวิธีสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษาและการสอนตามคู่มือครู ที่มีต่อนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามหัวข้อต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพ
4. ลักษณะของแบบทดสอบและวิธีดำเนินการทดสอบ
5. ลักษณะของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพและวิธีดำเนินการทดสอบ
6. แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนครนายกวิทยาคม อ.เมือง จ.นครนายก ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2527 จำนวน 2 ห้องเรียน จากประชากรทั้งหมด 3 ห้องเรียน หรือ 99 คน ได้มาโดยใช้วิธีสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) แล้วนำนักเรียนมาคัดและจับสลากเข้ากลุ่ม 2 กลุ่ม ๆ ละ 36 และ 37 คนตามลำดับ แล้วใช้วิธีสุ่มแบบง่ายเพื่อแยกกลุ่มทั้งสองออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอนของกลุ่มควบคุม
2. แผนการสอนของกลุ่มทดลอง

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

4. แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเกี่ยวกับตัวและแสดงตัว

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพ

1. แผนการสอนของกลุ่มควบคุม

แผนการสอนของกลุ่มควบคุมนี้เป็นแผนการสอนรายคาบ จำนวน 12 คาบ ตามหัวข้อเรื่องจากหนังสือ *Getting Through To People* ในรายวิชา อ 662 โดยแผนการสอนนี้ผู้วิจัยได้ยึดคู่มือครูของหนังสือดังกล่าวเป็นหลักในการสร้าง และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและพิจารณาก่อนนำมาใช้สอน แต่ละคาบจะใช้เวลา 50 นาที โดยมีแนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังนี้

1. นำเข้าสู่บทเรียนโดยการสอนศัพท์ หรือฟังเพลง
2. นักเรียนนำการฝึกตาม pattern ที่ปรากฏในหนังสือ
3. นักเรียนทำกิจกรรม เช่น role play ตามเนื้อเรื่องที่ฝึกในข้อ 2
4. ช่วยกันสรุปถ้อยคำ หรือสำนวนที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์

สำหรับแผนการสอนของกลุ่มควบคุมนี้ ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ซึ่งเป็นอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูด (อ 662) ที่ใช้คู่มือครู *Getting Through To People* อยู่

การสร้างแผนการสอนดำเนินการดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์เนื้อหา และวัตถุประสงค์ของวิชาภาษาอังกฤษ (อ 662) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524
2. เขียนแผนการสอนให้สอดคล้องกับวิธีดำเนินการทดลองและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรโดยยึดจุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรม และการประเมินผลเป็นสำคัญ

3. นำแผนการสอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านตรวจและแก้ไขปรับปรุง
สิ่งเกณฑ์ในการพิจารณาตรวจแผนการสอนนั้น ผู้วิจัยได้เสนอเกณฑ์ไว้ตาม
หัวข้อต่อไปนี้

1. ความชัดเจนและความถูกต้องของจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
2. ความสอดคล้องของกิจกรรมและเนื้อหา
3. ความสอดคล้องของการประเมินผลและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
4. นำไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มหนึ่งซึ่งไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. แผนการสอนของกลุ่มทดลอง

แผนการสอนของกลุ่มทดลองนี้เป็นแผนการสอนที่มีเนื้อหาเช่นเดียวกับแผน
การสอนของกลุ่มควบคุม แต่การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นแบบการให้คำปรึกษา
ที่ยึดขั้นตอนทั้ง 5 ของเคอร์รี่ดังนี้

1. ให้นักเรียนพูดเป็นภาษาแม่เกี่ยวกับหัวข้อที่กำหนดให้
2. ครูถามความเป็นภาษาอังกฤษ
3. ให้นักเรียนฝึกพูดตามจนคล่อง และถูกต้อง
4. บันทึกเสียงลงเทป
5. เปิดให้นักเรียนฟังใหม่ทั้งหมดเพื่อเป็นการตรวจสอบความเข้าใจ

แผนการสอนของกลุ่มทดลองนี้ได้นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและแก้ไขก่อนนำ
มาใช้สอน โดยใช้เกณฑ์พิจารณาเช่นเดียวกับแผนการสอนของกลุ่มควบคุม และนำไปทดลอง
ใช้กับนักเรียนกลุ่มหนึ่งซึ่งไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ผู้เชี่ยวชาญที่ทำการตรวจแผนการสอนของกลุ่มทดลองนี้ได้แก่

1. คร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย แห่ง มศว ประสานมิตร
2. อาจารย์จร สุธรังสรรค์ แห่ง มศว ประสานมิตร
3. อาจารย์ศรีภูมิ แป้นพจน์ แห่ง มศว บางเขน

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษด้านฟัง - พูด มีจำนวน 3 ตอน
ในการสร้างแบบทดสอบนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ใช้วัดทักษะฟัง - พูด จากหนังสือ Classroom Techniques : Foreign Languages and English as a Second Language (Allen and Valetto, 1972 : 179 - 247), Testing English as a Second Language. (Harris, 1969 : 1-112) และเทคนิคการเขียนข้อสอบของ ชวาล แพร์ติกุล (ชวาล แพร์ติกุล 2520 : 133-210)

2. ศึกษาศัพท์และโครงสร้างประโยคสนทนาตามหัวข้อที่ปรากฏในหนังสือ Getting Through To People ซึ่งเป็นหัวข้อเรื่องที่ไว้ทำการสอน

3. เขียนข้อทดสอบวัดทักษะฟัง - พูด โดยยึดตามข้อ 1 และ 2 ได้ข้อสอบแยกเป็น 3 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 ให้นักเรียนทั้งหมดฟังข้อความสั้น ๆ มีจำนวน 15 - 20 ข้อ
- ตอนที่ 2 ให้นักเรียนทั้งหมดฟังบทสนทนาสั้น ๆ มีจำนวน 15 - 20 ข้อ
- ตอนที่ 3 ให้นักเรียนเข้าสอบทีละคนโดยดูภาพจากสไลด์และเสียงพูด

ในลักษณะการถามหรือการตอบ แล้วนักเรียนแต่ละคนจะต้องบันทึกเสียงคำตอบของตนเองลงเทป มีจำนวน 25 - 30 ข้อ

ข้อสอบดังกล่าวสร้างจากจุดประสงค์รายวิชา อ 662 คือ

1. สามารถฟังเข้าใจ - สนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ตามสมควรแก่ระดับชั้น และรู้จักใช้ศัพท์ สำนวนที่เหมาะสมกับโอกาสต่าง ๆ ตามความนิยมของเจ้าของภาษา

2. สามารถตั้งคำถามเพื่อหาข่าวสารและข้อมูลได้ตามสมควรแก่ระดับชั้น

4. นำข้อสอบที่สร้างเสร็จแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจแก้ไข และดูความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาด้วย ผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวได้แก่

1. คร.เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ
2. คร.ประภาศน์ พฤทธิประภา
3. Christine Andrew

ผู้เชี่ยวชาญจะพิจารณาตามเกณฑ์ในการพิจารณาเพื่อการแก้ไขปรับปรุงดังนี้

1. ความถูกต้องตรงตามจุดประสงค์รายวิชา
2. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
3. ข้อความหรือสำนวนที่ใช้ในข้อสอบ
5. นำข้อทดสอบทั้งหมดที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปหาคุณภาพโดยนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนวมราชานุสรณ์ อ. เมือง จ. นครนายก จำนวน 2 ห้องเรียน โดยนักเรียนกลุ่มนี้ได้รับการสอนเนื้อหาดังกล่าวจากผู้วิจัยก่อนแล้วเป็นเวลา 12 คาบ

6. ทำการตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ
ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนน ถ้าตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน
แล้วนำคำตอบที่ได้จากการทดสอบมาทำการวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาค่าความยากง่าย(p)

และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้เทคนิค 27 % ของ ฟาน (Fan. 1952 : 1-32) เนื้อหาค่าอำนาจจำแนก ซึ่งมีค่าตั้งแต่ .20 ขึ้นไป และหาค่าความยากง่าย ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง .20 - .80 แล้วคัดเลือกรวบรวมไว้ดังนี้

ตอนที่ 1 เลือกไว้ 10 ข้อ

ตอนที่ 2 เลือกไว้ 10 ข้อ

ตอนที่ 3 เลือกไว้ 20 ข้อ

7. นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้ไปหาความเชื่อมั่นกับนักเรียนกลุ่มเดิม จำนวน 80 คน ของโรงเรียนนามราชานุสรณ์ โดยใช้สูตร KR - 20 (ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 169)

4. แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว M.P.I. ของ ไอเซนค (Eysenck. 1959) ซึ่งสมทรง สุวรรณเจต และคนอื่น ๆ ได้แปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทยและได้นำแบบทดสอบนี้ไปศึกษาและทดลองใช้แล้วเมื่อ พ.ศ. 2512 แบบทดสอบนี้ประกอบด้วยสเกล 2 สเกล คือ สเกลวัดบุคลิกภาพด้านเก็บตัว - แสดงตัว ประกอบด้วยข้อคำถาม 24 ข้อ กับสเกลวัดบุคลิกภาพด้านนิวโรติคส์-สโตบิล ประกอบด้วยข้อคำถาม 24 ข้อ รวมทั้งสิ้น 48 ข้อ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบเฉพาะสเกลที่ใช้วัดบุคลิกภาพเก็บตัว-แสดงตัวมาใช้เพียงสเกลเดียวเท่านั้น

สำหรับค่าความเที่ยงตรง (Validity) และค่าความเชื่อมั่นได้ (Reliability) ของแบบทดสอบ M.P.I มีดังนี้

1. ค่าความเที่ยงตรง

เบนดิก (Bendig. 1960 : 161-168) ได้หาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ โดยใช้วิธีวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) พบว่าค่า Factor Loading ของสเกลวัดบุคลิกภาพด้านเก็บตัว - แสดงตัวมีค่าความเที่ยงตรงค่อนข้างสูง คือมีค่าระหว่าง .64 - .78

2. ค่าความเชื่อมั่น

เบนดิก (Bendig. 1959 : 12 - 17) ได้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ M.P.I. ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวนต่าง ๆ กัน พบว่า ในสเกลวัดบุคลิกภาพ ด้านเก็บตัว - แสดงตัว ถ้าใช้วิธี Richardson Reliability หรือวิธี Split-half Reliability จะได้ค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง .75 - .85

โนเลส (อุไร สิงห์โต 2521 : 23 อ้างอิงมาจาก Knowles. 1959) หาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธี test-retest ได้เท่ากับ .77

อุไร สิงห์โต (อุไร สิงห์โต 2521 : 23) หาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีแบ่งครึ่งข้อทดสอบได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .85

สำหรับเกณฑ์พิจารณาเพื่อแบ่งแยกบุคลิกภาพของนักเรียนที่ตอบแบบทดสอบนี้ ได้ยึดเกณฑ์ดังนี้

บุคลิกภาพเก็บตัว มีคะแนนอยู่ในช่วงที่ 20 ลงมา หรือเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา

บุคลิกภาพแสดงตัว มีคะแนนอยู่ในช่วงที่ 30 ขึ้นไป หรือเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป

ถ้าอยู่ในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 26 - 74 ถือว่ามีบุคลิกภาพปกติ

ลักษณะของแบบทดสอบและวิธีดำเนินการทดสอบ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านฟัง - พูด นี้มี 3 ตอน ซึ่งได้กล่าวไปแล้วในตอนต้น ได้มีวิธีดำเนินการทดสอบดังนี้

ตอนที่ 1 และ 2 ให้นักเรียนทุกคนทำลงในกระดาษคำตอบได้เลย โดยที่นักเรียนทุกคนจะได้ฟังข้อความสั้น ๆ หรือบทสนทนาสั้น ๆ และข้อความจากเทปบันทึกเสียงเป็นรายข้อโดยจะเว้นช่วงเวลาให้นักเรียนอ่านและพิจารณาตัวเลือกข้อละ 30 วินาที

ตอนที่ 3 นักเรียนจะเข้าสอบทีละคน โดยดูภาพจากสไลด์ และเสียงพูด
ในลักษณะการถามหรือการตอบ แล้วนักเรียนแต่ละคนจะต้องบันทึกเสียงคำตอบของตนเอง
ลงเทป ใช้เวลาตอบข้อละ 30 วินาที

ลักษณะของแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพและวิธีดำเนินการทดสอบ

แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัวนี้จะประกอบไปด้วย

1. คำชี้แจงของแบบทดสอบ และข้อมูลส่วนตัว
2. แบบทดสอบมีจำนวน 24 ข้อ โดยมีวิธีการประมาณค่าเป็น 3 ระดับ

โดยนำแบบทดสอบนี้ไปทดสอบกับนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเพื่อต้องการ
แบ่งแยกนักเรียนตามบุคลิกภาพทั้ง 2 แบบ

การให้คะแนน หลักการให้คะแนนมี 2 กรณี ดังนี้คือ

กรณีที่ 1 ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิมิต (Positive) กำหนดเกณฑ์
การให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบในช่อง "ใช่"	ให้ 2 คะแนน
ถ้าตอบในช่อง "ไม่แน่ใจ"	ให้ 1 คะแนน
ถ้าตอบในช่อง "ไม่ใช่"	ให้ 0 คะแนน

กรณีที่ 2 ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ (Negative) กำหนดเกณฑ์
การให้คะแนนตรงข้ามกับกรณีที่ 1 คือ

ถ้าตอบในช่อง "ใช่"	ให้ 0 คะแนน
ถ้าตอบในช่อง "ไม่แน่ใจ"	ให้ 1 คะแนน
ถ้าตอบในช่อง "ไม่ใช่"	ให้ 2 คะแนน

ต่อจากนั้นก็นำคะแนนดิบที่รวมได้ในแต่ละคนมาเทียบตารางเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่
สมทรง สุวรรณเลิศ และคนอื่น ๆ ได้ทำไว้เพื่อแบ่งบุคลิกภาพของนักเรียนดังกล่าวแล้ว

แบบแผนการทดลองและวิธีดำเนินการทดลอง

แบบแผนของการทดลองสำหรับการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยดำเนินการตามแผนการทดลองแบบ Factorial Design (ล้น สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 233 - 234)

		X ₂		หรือ →	วิธีสอน		
X ₁		I	II			ตามคู่มือครู	C-L
			1		A	B	เก็บตัว
	2	C	D	บุคลิกภาพ	แสดงตัว		

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามลำดับขั้นดังนี้

- นำแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว M.P.I. ไปให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มตอบเพื่อแบ่งแยกนักเรียนออกตามบุคลิกภาพดังกล่าว
- การทดลองครั้งนี้จะสอนทักษะฟัง - พูด เป็นเวลา 12 คาบ ๆ ละ 50 นาที (สัปดาห์ละ 2 คาบ) โดยจะสอน 2 คาบ ต่อ 1 หัวข้อเรื่อง (โดยใช้เวลาในการทดลองนอกเวลาเรียนปกติ) จากหนังสือ Getting Through To People ทั้ง 2 กลุ่ม โดยจัดสอนตามหัวข้อเรื่องดังนี้

- Asking for Information.
- Apologizing.

3. Using buses, trains and taxis.
4. Ordering a meal.
5. Possession
6. Talking about habits and customary activity

โดยผู้วิจัยมอบให้ นายศักดา บุญมา ซึ่งเป็นอาจารย์ที่สอนวิชานี้และเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ทางด้านการสอนมาพอสมควร เป็นผู้สอนทั้งสองกลุ่มในเนื้อหาเดียวกันแต่ใช้วิธีสอนต่างกัน โดยที่ผู้วิจัยได้อธิบาย สาธิต และฝึกปฏิบัติร่วมกับอาจารย์ ศักดา บุญมา จนมั่นใจว่าถูกต้องในวิธีการสอนทั้งสองกลุ่ม เป็นเวลา 3 คาบ สำหรับผู้วิจัยจะเป็นผู้สังเกตการณ์และบันทึกปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ทั้งนี้เพื่อป้องกันการลำเอียงที่อาจจะเกิดขึ้นจากผู้วิจัยที่เอนเอียงไปทางวิธีสอนใดวิธีสอนหนึ่งได้ โดยกลุ่มทดลองจะใช้วิธีการสอนภาษาแบบการให้คำปรึกษาที่ยึดขั้นตอนทั้ง 5 ของเคอร์วิน ส่วนกลุ่มควบคุมจะใช้วิธีสอนตามบันทึกการสอนที่ยึดคู่มือครูเป็นหลัก

3. ทำการทดสอบหลังเรียน จัดกระทำเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนตามกำหนดเวลาแล้ว เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อ 662 โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชุดเดิมทั้งสองกลุ่ม

4. ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้อาจจากการทดลอง หลังเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไปทำการวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ เพื่อศึกษาผลตามจุดมุ่งหมายดังกล่าว

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน $\bar{X}$ และ S.D.
2. หาค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Fan. 1952 : 1 - 32)

3. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทักษะ
ฟัง - พูด ทั้ง 4 ตอน โดยใช้สูตร KR - 20 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ
2524 : 169)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum p_i q_i}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ
 p_i แทน สัดส่วนของคนที่ทำถูกในแต่ละข้อ
 q_i แทน สัดส่วนของคนที่ทำผิดในแต่ละข้อ
 S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

4. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยการวิเคราะห์
ความแปรปรวนระหว่างองค์ประกอบ 2 ตัว (Several observations per cell)
โดยใช้สูตร Two-Way ANOVA (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 :
115 - 121)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลองและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
df	แทน	ค่าแห่งความเป็นอิสระ
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F-distribution
SS_r และ SS_c	แทน	ค่าผลรวมของค่าเบี่ยงเบนกำลังสองของแนวนอนและแนวตั้ง
SS_w	แทน	ค่าผลรวมกำลังสองของค่าเบี่ยงเบนภายในกลุ่ม
MS_b	แทน	ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
MS_w	แทน	ความแปรปรวนภายในกลุ่ม
SS_t	แทน	ผลรวมของค่าเบี่ยงเบนกำลังสองของคะแนนดิบแต่ละคะแนน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้เสนอตามลำดับขั้นดังนี้

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในทักษะฟัง-พูดของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในทักษะฟัง-พูดของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3. ศึกษาปฏิสัมพันธ์ของวิธีสอนกับบุคลิกภาพของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างองค์ประกอบ 2 ตัว (Several observations per cell) โดยใช้สูตร Two-Way ANOVA

ตาราง 1 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษในทักษะฟัง-พูดของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครู และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวที่ได้รับวิธีสอนต่างกัน รวมทั้งศึกษาปฏิสัมพันธ์ของวิธีสอนกับบุคลิกภาพ แสดงผลไว้ดังตาราง

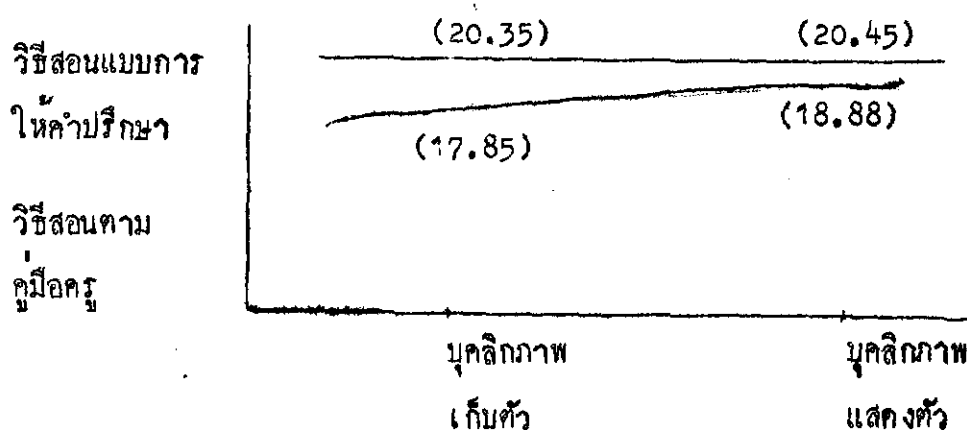
แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
บุคลิกภาพ (A)	240.2871	3-1=2	120.144	0.282
วิธีสอน (B)	1916.3135	2-1=1	1916.3135	4.4981*
ผลรวม (A B)	137.7759	2	68.8879	0.1617
ภายในกลุ่ม (W (E))	27263.073	70-6=64	425.9855	
รวม	29557.449	70-1=69		

$$F_{.05(2, 60)} = 3.15$$

$$F_{.05(1, 60)} = 4.00$$

ผลการวิเคราะห์ในตารางปรากฏว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=4.4981$, $P<.05$) แสดงว่า กลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู
2. กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพต่างกันที่เรียนโดยวิธีสอนทั้งสองวิธีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพ เก็บตัวและแสดงตัวที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนและบุคลิกภาพมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า วิธีสอนกับบุคลิกภาพไม่มีผลต่อกันเลย คือไม่มีปฏิสัมพันธ์ (interaction) กัน ซึ่งแสดงกราฟได้ดังนี้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้วิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูของหนังสือ Getting Through To People ซึ่งมีรายละเอียดพอสังเขปได้ดังนี้

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษา (Counseling Learning) กับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพ เก็บตัวและแสดงตัวที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษา (Counseling Learning) กับการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ของวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษา (Counseling Learning) กับการสอนตามคู่มือครูที่มีต่อบุคลิกภาพ เก็บตัวและแสดงตัว

สมมุติฐานในการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

2. ผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพ
เก็บตัวและแสดงตัวที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครู
แตกต่างกัน

3. ปฏิสัมพันธ์ของวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษาและการสอนตามคู่มือครู
ที่มีต่อนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนครนายก-
วิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดนครนายก ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2527
จำนวน 2 ห้องเรียน จากประชากรทั้งหมด 99 คนหรือ 3 ห้องเรียน
แล้วนำนักเรียนมาสุ่มและใช้วิธีสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling)
เพื่อแบ่งแยกเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 36 และ 37 คนตามลำดับ รวมทั้งสิ้น
70 คน แล้วจับฉลาก แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มทดลอง เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษา

กลุ่มควบคุม เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม เป็นคู่มือการสอนที่ผู้วิจัยได้ยืม
คู่มือครูของหนังสือ Getting Through To People เป็นหลักในการสร้าง
และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและพิจารณาก่อนนำมาใช้สอน

2.2 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง เป็นคู่มือการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดขั้นตอนทั้ง 5 ของเคอร์รีน โดยมีเนื้อหาเหมือนกับกลุ่มควบคุม และแผนการสอนนี้ได้นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและแก้ไขก่อนนำมาใช้สอน

2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูด มีจำนวน 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนทั้งหมดฟังข้อความสั้น ๆ มีจำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนทั้งหมดฟังบทสนทนาสั้น ๆ มีจำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 3 ให้นักเรียนเข้าสอบทีละคน โดยคุณภาพจากสไลด์และเสียงพูดในลักษณะการถามหรือการตอบ แล้วนักเรียนแต่ละคนจะต้องบันทึกเสียงคำตอบของตนเองลงเทป มีจำนวน 10 ข้อ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูด ได้ผ่านการวิเคราะห์ข้อคำถามเพื่อหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น โดยแต่ละข้อจะมีค่าระหว่าง .20 - .80 ค่า r ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ .8458

2.4 แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว M.P.I ซึ่งเป็นแบบทดสอบมาตรฐานที่สมทรง สุวรรณเลิศและคณะได้แปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย และได้นำไปทดลองใช้แล้ว โดยแบบทดสอบนี้ได้นำไปใช้และหาค่าความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรงมีค่าระหว่าง .64 - .78

3. วิธีดำเนินการทดลอง

3.1 นำแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว M.P.I ไปให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มตอบเพื่อแบ่งแยกนักเรียนออกตามบุคลิกภาพดังกล่าว

3.2 ผู้วิจัยได้มอบให้อาจารย์ศึกษา บุญมา เป็นผู้ทำการทดลองใช้วิธีสอนทั้งสองวิธีแกกลุ่มตัวอย่างทั้งสองเป็นเวลา 12 คาบ ๆ ละ 50 นาที โดยใช้เวลาการสอนนอกเวลาปกติเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 2 คาบ รวมทั้งสิ้น 24 คาบ

3.3 ทำการทดสอบหลังการทดลอง

3.4 นำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทักษะฟัง-พูดวิชาภาษาอังกฤษ (อ. 662) โดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครู

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทักษะฟัง-พูดวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว โดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครู

3. ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนกับบุคลิกภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลทั้งสามนี้ ผู้วิจัยได้ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างองค์ประกอบ 2 ตัว (Several observations per cell) โดยใช้สูตร (Two - Way ANOVA)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูนั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

2. นักเรียนที่มีบุคลิกภาพ เก็บตัวและแสดงตัวที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูนั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน
3. วิธีสอนกับบุคลิกภาพไม่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน

การอภิปรายผลการทดลอง

การวิจัยนี้เป็นการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการทดลองอภิปรายผลได้ดังนี้

1. คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูดโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษาสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูดโดยการสอนตามคู่มือครูในเนื้อหาเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน

จากการวิจัยครั้งนี้ พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยการสอนแบบการให้คำปรึกษานั้น นักเรียนได้มีโอกาสได้ใช้ภาษาที่ตนเองต้องการจะพูด จะสนทนาคำพูดตนเองในแต่ละสถานการณ์ตามที่ผู้สอนกำหนดให้ ภาษาจึงเป็นภาษาที่นักเรียนนำมาใช้ครูแปลแล้วนักเรียนได้ฝึกความต้องการพูดของตนเองทันที ดังนั้นจากการฝึกพูดตามครู จากการบันทึกเทปและจากการฝึกตามเทป นับได้ว่าเป็นขั้นตอนที่กระชับและสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียนตลอดเวลา โดยสังเกตเห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่จะมุ่งความสนใจกับเสียงของตนเองที่บันทึกเทป และนอกจากนั้นนักเรียนยังได้ฟังข้อบกพร่องและแก้ไขจากเสียงของตนเองจากเทป และขณะเดียวกันเพื่อนคนอื่น ๆ ก็ได้ฟังข้อบกพร่อง และตัวอย่างเสียงของเพื่อนที่บันทึกเช่นกัน จึงเป็นขั้นตอน

ที่ค่อนข้างซับซ้อนแต่ไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย การใช้ภาษาบางครั้งผู้เรียนพูดโต้ทันทีเมื่อครูแปลให้ฟังเพียงครั้งเดียว ซึ่งเป็นสิ่งที่นักเรียนพร้อมและต้องการจะใช้อยู่แล้วนั่นเอง

ลักษณะเด่นอีกอย่างหนึ่งของการสอนแบบการให้คำปรึกษานี้ นักเรียนจะใช้ภาษาที่มีความหมายหลากหลายด้วยโครงสร้าง และการใช้ภาษาของนักเรียนเอง ดังนั้นภาษาจึงไม่เป็นการใช้ภาษาที่ต้องมีวาทะถึงโครงสร้างที่แบบเรียนกำหนดไว้ให้แล้ว เช่นการเรียนตามแบบเรียน ผู้เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษาจะไม่ต้องกังวลกับการอ่านที่มีตัวอักษรมาเป็นสิ่งที่จะขัดจังหวะ (interrupt) ความสนใจของผู้เรียน ดังที่ ซีรบูรณ์ สมบูรณ์เกลิง (ซีรบูรณ์ สมบูรณ์เกลิง 2524 : 46) กล่าวว่า การสอนแบบการให้คำปรึกษานี้เป็นการสอนที่ต้องการเน้นทักษะการฟัง-พูดของนักเรียน แต่อย่างไรก็ตามผู้เรียนมีโอกาสได้ทบทวนภาษาค้วยการอ่านและเขียนอีกครั้งตามที่ครูเขียนไว้ในภายหลัง

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูนั่น จากการศึกษาพบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวที่ได้รับการสอนทั้งสองวิธีนั้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ บุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวจะไม่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วันเพ็ญ อายุการ (วันเพ็ญ อายุการ 2512 : 101) ซึ่งพบว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน และของชงชัย ชิวปรีชา (ชงชัย ชิวปรีชา 2513 : 65) พบว่า การแสดงตัวและเก็บตัวไม่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อนวิส เทิลและคินนิงแฮม (Entwistle

and Cunningham. 1968 : 123-132) ซึ่งพบว่าคะแนนการเก็บตัว-แสดงตัวมีความสัมพันธ์ไม่เป็นเส้นตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และของฟินเลย์สัน (Finlayson. 1970 : 344 - 349) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้ที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

อย่างไรก็ตามผลจากการวิจัย มีแนวโน้มว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวที่ได้รับการสอนแบบการให้คำปรึกษานั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า วิธีสอนแบบการให้คำปรึกษาสามารถที่จะพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนได้ แต่การพัฒนานั้นจำเป็นต้องใช้เวลาที่นานกว่านี้ เพื่อให้เห็นข้อแตกต่างอย่างเด่นชัด

3. การศึกษาปฏิสัมพันธ์ของวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูที่มีต่อบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวนั้น จากการศึกษาพบว่า วิธีสอนทั้งสองวิธีไม่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคลิกภาพเลย แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจะขึ้นตรงต่อวิธีสอนของครูเป็นสำคัญ โดยไม่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพของนักเรียน ซึ่งจะสอดคล้องกับผลของการวิจัยในข้อ 1

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในครั้งต่อไปดังนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับการสอนแบบการให้คำปรึกษา

1. การสร้างความสัมพันธ์กับผู้เรียน การสอนแบบการให้คำปรึกษาให้ผู้สอนและผู้เรียนจะต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เป็นกันเอง เพื่อนักเรียนจะมีความมั่นใจและกล้าพูดกับครูเสมอ ดังนั้นบรรยากาศของการเรียนต้องเป็นกันเองด้วย

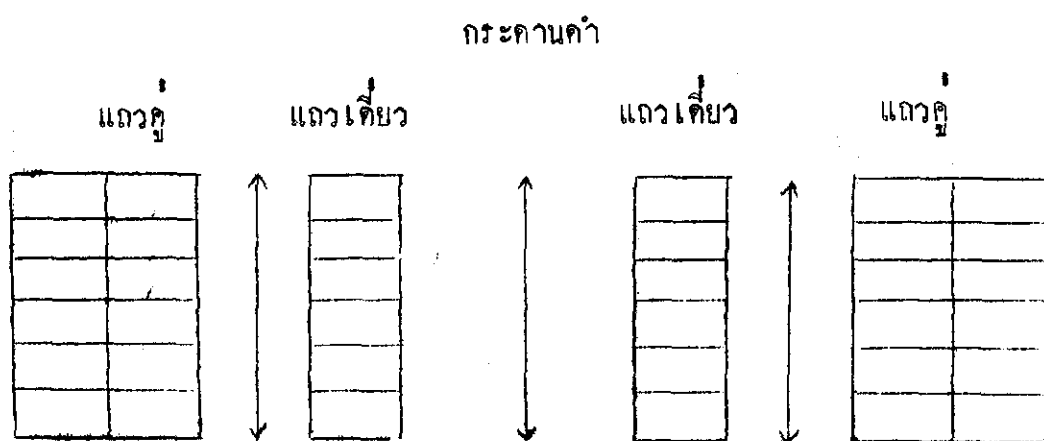
สนุกสนาน จูงใจ ซึ่งบุคลิกของครูก็เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะสร้างให้เกิดบรรยากาศ
 ตั้งกล่าวด้วย

2. อุปกรณ์ สิ่งสำคัญคือ เครื่องบันทึกเสียง ควรเป็นเครื่องบันทึกเสียง
 ที่สามารถยกเคลื่อนย้ายได้คล่องแคล่ว เบาและมีไมโครโฟนในตัวเพจะเหมาะกว่า
 ใช้ไมโครโฟนแบบสายเพราะสะดวกและไม่ทำให้เป็นทางการเกินไป นักเรียนก็จะ
 กล้าแสดงออกมากกว่า และควรจะมีทั้งเด็ก 35 - 40 คนได้ยินทั่วถึงด้วย

3. การเตรียมการสอน ผู้สอนจะต้องทดสอบการทำงานของเครื่อง
 บันทึกเสียง แถบเสียง การเล่นเทป การบันทึก และทุกอย่างที่ต้องการใช้ในแต่ละ
 ชั่วโมงให้เรียบร้อยก่อนการสอน

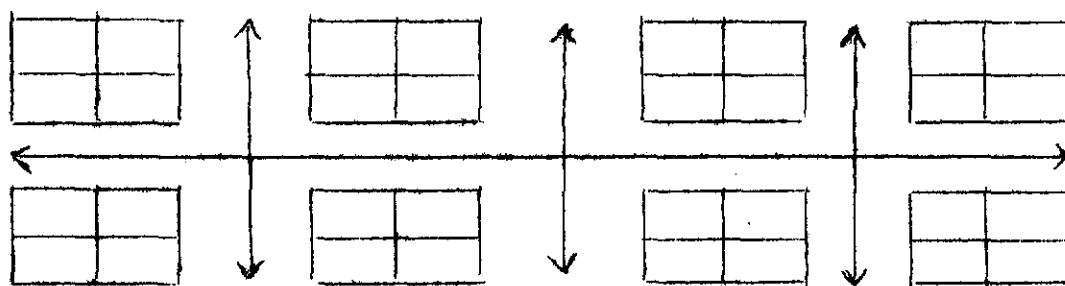
4. การจัดที่นั่งของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งห้องเรียนขนาดใหญ่
 จำเป็นต้องจัดโต๊ะแบบที่สามารถเดินถึงตัวนักเรียนได้อย่างสะดวกพอสมควร โดย
 การจัดจะต้องคัดแปลงจากห้องเรียนปกติ และให้เหมาะสมกับวิธีสอนแบบการให้
 คำปรึกษาด้วย เช่น

แบบที่ 1

แบบที่ 2

กระดานดำ

ข้อเสนอแนะสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ

1. ผู้บริหารและศึกษานิเทศควรรจัดและส่งเสริมให้ผู้สอนได้รับการอบรม โดยการสอนแบบการให้คำปรึกษา อีกทั้งจัดเตรียมอุปกรณ์และสถานที่เรียนที่เหมาะสมแก่การเรียนการสอนแบบการให้คำปรึกษาเพื่อการพัฒนาทักษะทางภาษาต่อไป
2. ครูสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะฟัง-พูดนั้นควรได้นำ วิธีสอนแบบการให้คำปรึกษาไปใช้สอนอีกวิธีหนึ่ง หรือใช้เป็นเทคนิคหนึ่งในการ สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นต่าง ๆ
3. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรมีความสามารถในด้านทักษะฟัง-พูดที่อยู่ ในระดับดีพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้านำวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษาไปใช้ ในการสอนควรจะต้องมีความสามารถที่ดีเพราะภาษาที่เด็กต้องการจะทราบนั้น ครูเป็นผู้แปลให้เด็กได้ทราบ
4. ครูผู้สอนควรได้มีการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ (Group Dynamic) เพื่อให้เด็กมีความคุ้นเคยและกล้าแสดงออกต่อกันมากขึ้นเพื่อสะดวกในการเรียน การสอน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟัง-พูดของนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับต้นของการเรียนภาษาอังกฤษ และการใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ
2. ควรมีการศึกษาถึงผลของตัวแปรอื่น ๆ ที่เกิดจากการสอนแบบการให้คำปรึกษาควย เช่น ความสนใจ แรงจูงใจ ความคงทนในการเรียน เป็นต้น
3. ควรมีการสอนแบบการให้คำปรึกษาไปใช้สอนกับภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ควย เช่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน เป็นต้น
4. ควรได้มีการวิจัยที่ใช้ระยะเวลาในการทดลองนานกว่านี้ เพื่อศึกษาผลงานการพัฒนานุคลิกภาพที่เด่นชัด

မကုသကုသ

บรรณานุกรม

- กาญจนา ควรสุภา ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว - กับตัว ความรู้สึก
รับผิดชอบ และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ปริญญาณีพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร 2516, 98 หน้า อัดสำเนา
- ฉันทนา ภาคบงกช การสอนสังคม หน่วย "วันสำคัญของชาติ" ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ วิทยาณีพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2518,
 164 หน้า อัดสำเนา
- ชวาล แพร์ติกุล เทคนิคการเขียนข้อสอบ ม.ป.ท. 2520, 407 หน้า
- ทพ เทียวรัตนกุล วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ : การศึกษาเชิงพรรณนา ปริญญาณีพนธ์
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 116 หน้า อัดสำเนา
- ธีระบุรณ์ สมบูรณ์เกลิง "วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์" วารสารภาษาปริทัศน์
 หน้า 39 - 46 ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 มกราคม - พฤษภาคม 2524 ของสถาบัน
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
- ธงชัย ชิวปรีชา การศึกษาแบบการคิดของนักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตร
การศึกษาปีที่ 1 - 2 ปริญญาณีพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 2513, 86 หน้า อัดสำเนา
- ปัทมา เพชรอักษรพงศ์ การอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการกลุ่ม
 วิทยาณีพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517, 126 หน้า อัดสำเนา
- ยุทธศาสตร์ นันทราช การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา
ของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว - แสดงตัว เรียนโดยวิธีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์
 ปริญญาณีพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525,
 156 (4) หน้า อัดสำเนา

เยาวภา เคชะคุปต์ ทฤษฎีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์สำหรับสอนระดับประถมศึกษา

วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517, 297 หน้า อักสำเนา
ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2
โรงพิมพ์ทวีกิจ 2524, 280 หน้า

วันเพ็ญ อายุการ การศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึง

บุคลิกภาพกับตัวหรือแสดงตัวกับการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดชลบุรี วิทยานิพนธ์ กศ.ม.

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2512, 163 หน้า อักสำเนา

ศิธร แสงชนู "วิธีสอนแบบเจียบและเรียนภาษาแบบช่วยกันเป็นกลุ่ม" วารสาร

มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน 2(3) : 56 - 66

ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2521

สมทรง สุวรรณเลิศ และคนอื่น ๆ "การทดสอบ The Maudsley Personality

Inventory" ใน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาและมหาวิทยาลัย วารสารสมาคม

จิตแพทย์แห่งประเทศไทย 14(1) : 17 - 29 มกราคม - กุมภาพันธ์ 2512

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม จิตวิทยา การแนะแนว โรงพิมพ์อักษรปณิธิ

2520, 84 หน้า

เสริมสิริ เมนะเศวต การเปรียบเทียบผลการสอนวิชาหลักการสอน หน่วย "โรงเรียน

ประถมศึกษา" โดยวิธีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์และวิธีสอนธรรมดา วิทยานิพนธ์

ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2519, 52 หน้า อักสำเนา

ไสว สดใส การศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพสันโดษ ความเก็บตัวและผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียน วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2517,

69 หน้า อักสำเนา

อุไร สิงห์โต ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521, 71 หน้า อักสำเนา

- Allen, Edward David and Rebecca M. Valette. Classroom Techniques : Foreign Language and English as a Second Language. New York, Harcourt Brace Jovanich, Inc., 1972. 418 p.
- Allport, Gordon. Pattern and Growth in Personality. 2nd.ed., New York, Holt, Rinehart and Winston, 1961. 593 p.
- A.W. Bendig. "Factor Analysis of Anxiety and Neuroticism Inventories," Journal of Consulting Psychology. 24(1960), 161 - 168.
- Begin, Y. Evaluative and Emotional Factors in Learning a Foreign Language. Montreal, Desclée & Cie (Bellemin), 1971. 170 p.
- Broadbent, D.E. "Two Personality Related to Academic Achievement," British Journal of Educational. 29 : 214 - 228, November, 1958.
- Brown, George I., Thomas Leomans and Liles Grizzard. The Live Classroom : Innovation through Confluent Education and Gestalt. New York, Viking Press, 1975. 253 p.
- Byrne, Donne. Teaching Oral English. London, Longmans, 1976. 146 p.
- Child, Denis. "The Relationships between Introversion - Extraversion, Neuroticism and Performance in School Examination," British Journal of Educational Psychology. 34 : 187 - 195, June, 1964.
- Curran, Charles A. "Counseling Skills Adapted to the Learning of Foreign Language," Bulletin of the Menninger Clinic. XXV : 78 - 93, June, 1961
- _____. Counseling - Learning in Second Languages. Illinois, Apple River Press, 1976. 133 p.
- Czarnecki, Keren E. and Joseph A. Ramos. "Counseling Learning : A Wholistic View of the Learner," TESOL Newsletter. IX(6) : 1,4, December, 1975.
- Desena, A. Paul. "The Role of Consistency in Identifying Characteristics of three Levels of Achievement" Personal and Guidance Journal. 43 : 145, October, 1964.
- Entwistle, N.J. and Shirley Cunningham. "Neuroticism, and School Attainment - a linear Relationship," British Journal of Educational Psychology. 38 : 123 - 132, April, 1968.
- Eysenck, Hans Jurgen. The Structure of Human Personality. 3rd.ed., London, Methuen, 1970. 476 p.

- Fan, Chung - Teh. Item Analysis Table. New Jersey, Education Testing Service. Princeton, 1952. 32 p.
- Hall, S. Calvin and Lindzey Gardner. Theories of Personality. New York, John Wiley and Sons, 1970. 86 p.
- Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York, McGraw - Hill Book Company, 1969. 151 p.
- Harris Theodore L. and others. "Summary and Review of Investigations Relating," The Journal of Educational Research. 62(7) : 291 - 312, March, 1969.
- Haskell, John F. "An Eclectic Method ?," TESOL Newsletter. XII(2) : 19 - 21, April, 1978.
- Hayes, Curtis W., Jacob Ornstein and William W. Gagne. ARC's of Languages and Linguistics. Silver Spring, Maryland, Institute of Modern languages, Inc., 1977. 195 p.
- Hornby, A.S. "The Situational Approach in Language Teaching," English Language Teaching, IX : 150 - 156, March, 1950.
- LaForge, Paul G. "Community Language Learning : A Pilot Study," Language Learning. 21 : 45 - 62, June, 1971.
- _____. "Community Language Learning : An Experiment in Japan," English Teaching Forum. XV(1) : 8 - 11, 19, January, 1977.
- Lynn, R. "Two Personality Characteristics Related to Academic Achievement," British Journal of Educational Psychology. 29; 213 - 216, November, 1959.
- Lynn, and I.E. Gordon. "The Relation of Neuroticism and Extraversion to Intelligence and Educational Attainment," British Journal of Educational Psychology. 31 : 194 - 203, June, 1961.
- Murray, A. Henry. Explorations in Personality. Science editions, New York, 1962. 761 p.
- Otto, Wayne., and others. "Summary and Review of Relating to Reading, July 1, 1969 to June 30, 1970," The Journal of Educational Research. Vol. 64 (No. 6) : 242 - 268, February, 1971.
- Rardin, Jenny. "A Counseling - Learning Model for Second Language Learning," TESOL Newsletter. X(2) : 21 - 22, April, 1976.

- 14
- Ridding, L.W. "An Investigation of Personality Measures Associated with Over and Under Achievement in English and Arithmetic," British Journal Educational Psychology. 37 : 397 - 398, November, 1966.
- Rogers, Carl R. Freedom to Learn : A View of What Education Might Be. Columbus, Ohio, E.C. Merrill Publishing Co., 1969. 310 p.
- Rushton, James. "The Relationship between Personality Characteristics and Scholastic Success in 11 years old Children," British Journal Educational Psychology. 36 : 178 - 183, June, 1966.
- Savage, R.D, "Personality Factors and Academic Attainment in Junior School Children," British Journal of Educational Psychology. 36 : 91 - 98, February, 1966.
- Schumann, John H. "Affective Factors and the Problems of Age in Second Language Acquisition," Language Learning. 25(2) : 209 - 235, December, 1975.
- Sprenger, Arnold. "Group Work in Foreign - Language Learning : A Report," English Teaching Forum. XI(5) : 12 - 15, November - December. 1973.
- Stevick, Earl W. "The Meaning of Drills and Exercises," Language Learning. 24(1) : 1 - 22, June, 1974.

การคำนวณ

ตาราง 2 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
1	.55	.16 *	11	.61	.37	21	.63	.53	31	.79	.42
2	.26	.42	12	.53	.32	22	.39	.58	32	.55	.37
3	.74	.42	13	.47	.32	23	.53	.32	33	.61	.68
4	.47	.42	14	.42	.42	24	.61	.58	34	.50	.37
5	.37	.42	15	.63	.42	25	.61	.47	35	.66	.37
6	.63	.53	16	.45	.37	26	.34	.37	36	.79	.42
7	.63	.21 *	17	.50	.37	27	.39	.68	37	.37	.42
8	.50	.37	18	.58	.32	28	.79	.32	38	.53	.74
9	.34	.37	19	.55	.47	29	.29	.58	39	.21	.32
10	.66	.37	20	.71	.37	30	.74	.32	40	.84	.32

หาค่าความเชื่อมั่นจากสูตร KR-20

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ \frac{1 - \sum pq}{s_t^2} \right\}$$

$$n = 40, \quad pq = 8.71, \quad s_t^2 = 49.67$$

$$r_{tt} = .8458$$

(* ควรต้องมีการปรับปรุงอีก)

คำแนะนำในการทดสอบ M P I

ต่อไปนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับความเป็นไป ความรู้สึก และการกระทำของท่าน แต่ละคำถามมีช่องว่างข้างท้ายให้ท่านตอบว่า "ใช่" "ไม่แน่ใจ" หรือ "ไม่ใช่"

พยายามตอบตามความเป็นจริงเท่าที่ท่านเคยทำหรือรู้สึก ว่า "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" ถ้าท่านแน่ใจว่าจะตอบอย่างไรแล้ว ให้ใช้ดินสอดำระบายให้เต็มช่องว่าง ตรงกับคำว่า "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" ถ้าท่านไม่แน่ใจว่าจะตอบอย่างไร ให้ใช้ดินสอดำระบายให้เต็มตรงช่อง "ไม่แน่ใจ" แต่ให้ทำเช่นนี้เมื่อท่านไม่แน่ใจจริง ๆ เท่านั้น

โปรดตอบให้เร็ว อย่าใช้เวลาตอบคำถามนานเกินไปในแต่ละข้อ เราต้องการให้ท่านตอบสิ่งที่ท่านคิดได้เป็นครั้งแรกเมื่อเมื่ออ่านประโยคจบ โปรดทำทุกข้อ

ต่อไปนี้เป็นปรดลงมือทำโดยเร็ว และพยายามตอบทุกข้อ ไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด การทดสอบนี้ไม่เกี่ยวกับเชาว์ปัญญาหรือความสามารถ แต่เป็นเพียงการทดสอบเกี่ยวกับความเป็นไปและการกระทำของท่าน

	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่
1. ท่านรู้สึกเป็นสุขที่สุดที่ได้ร่วมในการทำงานที่ต้องใช้ ความรวดเร็ว	☒	☐	☐
2. ในการคบเพื่อนใหม่ท่านมักเป็นฝ่ายทำความรู้จัก กับเขาก่อน	☐	☐	☐
3. ท่านมักจะหาอะไรช่วยความรวดเร็ว และเชื่อมั่นในการ กระทำของท่าน	☐	☐	☐
4. ท่านมีความเห็นว่าตัวท่านเป็นคนกระฉับกระเฉง กระปรี้กระเปร่า	☐	☐	☐

ใช่ ไม่แน่ใจ ไม่ใช่

5. ท่านจะรู้สึกไม่มีความสุขเลย ถ้าไม่ได้พบปะติดต่อกับคนอื่น หรือเข้าสังคมบ่อย ๆ	☐	☐	☐
6. ท่านเป็นคนชอบลงมือทำมากกว่าเพียงแต่คิดไว้ว่าจะทำ	☐	☐	☐
7. เมื่อไปงานสังคมท่านมักไม่ใคร่แสดงตัว	☐	☐	☐
8. ท่านรู้สึกลำบากที่จะปล่อยให้ลูกหลานเต็มทีแม่จะอยู่ท่ามกลางงานรื่นเริง	☐	☐	☐
9. ท่านเป็นคนที่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีมากเกินไป	☐	☐	☐
10. ท่านเป็นคนชอบทำความรู้จักกับคนอื่น ๆ	☐	☐	☐
11. ท่านเป็นคนที่ดีพิถีพิถันในการคบเพื่อน	☐	☐	☐
12. เวลาที่ท่านจะทำงานอะไรก็ตาม ท่านมักคิดว่าเป็นเรื่อง คอขาดบาดตายเสมอ	☐	☐	☐
13. ท่านชอบงานสังคม	☐	☐	☐
14. ท่านมักชอบเป็นผู้นำของกลุ่ม	☐	☐	☐
15. ท่านรู้สึกกระดากอายเมื่ออยู่ต่อหน้าเพศตรงข้าม	☐	☐	☐
16. ท่านมักมีคำแก้ตัวทันทีเมื่อถูกวิพากษ์วิจารณ์	☐	☐	☐
17. ท่านมีความเห็นว่าตัวท่านเป็นคนทำอะไรตามสบาย	☐	☐	☐
18. เมื่ออยู่ในกลุ่มที่มีการพบปะสังสรรค์ท่านมักเป็นฝ่ายเจียมเฉย	☐	☐	☐
19. ท่านสามารถจะสนุกสนานได้เต็มที่ในงานรื่นเริง	☐	☐	☐
20. ท่านชอบทำงานที่ต้องใช้ความตั้งใจอย่างเต็มที่	☐	☐	☐
21. ท่านมักทำงานอย่างไม่มีใครเอาจริงเอาจังนัก	☐	☐	☐
22. คนอื่น ๆ มีความเห็นว่าท่านเป็นคนกระฉับกระเฉงร่าเริง	☐	☐	☐
23. ท่านมีความเห็นว่าตัวท่านเป็นคนช่างพูด	☐	☐	☐
24. ท่านมักชอบเล่นไม่ซื่อกับคนอื่น	☐	☐	☐

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษในทักษะ ฟัง - พูด (อ 662)

มี 3 ตอน จำนวน 40 ข้อ

PART ONE : Listen to the statements from the tape and then
answer the questions.

1. (Tape) Porntip doesn't like to watch television because she
thinks it is boring. She prefers to read novels.

What does Porntip like to do best?

- a. Think about reading
- b. Watch T.V.
- c. Think about T.V.
- d. Read novels.

2. (Tape) Andrew and Mark are playing football in front of their
apartment building. Suddenly the ball goes smashing through
a neighbour's window. Andrew nervously goes and knocks on the
lady's door.

What would Andrew say to her?

- a. It's my ball.
- b. We're playing football.
- c. Are you hurt, madam?
- d. I'm really sorry.

3. (Tape) Dannie promised to visit his friend on Friday. A special
meal had been cooked for him. He forgot about the invitation.

What should he do?

- a. Not call his friend up because he's afraid of him.

b. Not call his friend up because his friend may be angry.

c. Call his friend up and says, "I'm sorry. I completely forgot."

d. Call his friend up and says, "I completely forgot."

4. (Tape) Mr. Jackson is an American tourist. He wants to go to Parkket by taxi. You are a new taxi driver and do not know where Parkket is.

What would you say?

a. I don't know. Ask the other one.

b. I'm a new taxi driver.

c. Where is Parkket?

d. I'm really sorry, sir.

5. (Tape) Mary is a fat woman. She likes to eat a lot. After she has read the menu, she orders fruit juice and cereal, an omelette and toast with marmalade. And this is enough for her.

How many kinds of food does Mary want to eat?

a. 3 kinds of food.

b. 4 kinds of food.

c. 5 kinds of food.

d. 6 kinds of food.

6.(Tape) I like to collect the tools. Today I clean them and I find the hammer. I wonder whose hammer it is.

Who do you think this belongs to?

a. the painter	b. the carpenter
c. the dressmaker	d. the doctor

7.(Tape) I take care of patients and I help the doctor all the time.

Do you know what my occupation is?

a. a doctor	b. a nurse
c. a lawyer	d. a clerk

8.(Tape) Today Sunee wears the black suit to work in her office. We want to know what happened to her. After we have known the sad news.

What should we say?

- a. I'm sorry to hear that!
- b. What happened to her?
- c. Why do you wear a black suit?
- d. Oh! It's the sad news.

9.(Tape) I'm at school now. I'll be at the football field at four o'clock this afternoon. At six o'clock this evening, I'll be at home.

Where will I be at four o'clock this afternoon?

a. At school	b. At the football field
c. At home	d. a and b are correct.

10.(Tape) There are many people at 11:30 -1:00 You can eat many kinds of food you want, and you can order a meal. If you come in, the waiter will welcome and ask you something.

Do you know what the waiter will ask?

- a. Are you fine?
- b. Do you want to eat?
- c. What would you like to eat?
- d. Good evening. How are you tonight?

PART TWO :Listen to the dialogue from the tape and then answer the questions.

11.(Tape) A: Where to,sir?

B: Holland Road,please.

A: What number on Holland Road,sir?

B: Number 86,please.

A: That's near the hospital, isn't it?

B: That's right.

Who does the second person speak to?

a. the policeman	b. the People
c. the taxi driver	d. the tourist

12.(Tape) Female Voice : What are you going to play when you are free?

Male Voice : Volleyball. And you?

Female Voice :I want to play basketball but I can't play it well. I'm going to play badminton.

What is the woman going to play?

- a. volleyball
- b. basketball
- c. badminton
- d. All of them

13.(Tape)Female : You know,prices are really going up. I had to pay eight baht for a can of milk. I used to pay only six.

Male : That's right. I have to pay ten baht for a litre of oil.

How much is a can of milk?

- a. 6 baht
- b. 8 baht
- c. 10 baht
- d. sometimes 6 and sometimes 8

14.(Tape) A: Could you tell me the time of the next train to Nakhornratchasima?

B: There's one in five minutes, at 2:30.

A: Oh! I'd better hurry.A single,please.

What time is it now?

- a. 2:15
- b. 2:20
- c. 2:25
- d. 2:30

15.(Tape) Female: Nat, you know, I like Ladda's yellow shirt.It looks nice.

Male : It's not hers,Pat. It's Aree's.

Whose yellow shirt is it?

- a. Ladda's
- b. Aree's
- c. This woman's
- d. This man's

16.(Tape) Female: You're standing on my foot!

Male : I'm sorry. Excuse me,I want to get off here.

Where did this conversation take place?

a. In the theatre	b. On the bus
c. In the restaurant	d. In the taxi

17.(Tape) Female: Could I speak to Ladda,please?

Male: I'm sorry. She's out to lunch. Would you like to
leave a message?

Where is Ladda now?

a. At her office	b. At lunch
c. At the book-store	d. At home

18.(Tape) A: Susan, are these black shoes yours?

B: No, mine are red.

A: Whose are they?

B: I think,they're Aree's.

Whose shoes did the first woman ask about?

a. Susan's	b. Aree's
c. Mine	d. Yours

19.(Tape) A:Yes,I can type the letter 55 words per one minute.

B: And what else do you have to do here?

A: Everything about the boss

What is she?

a. a nurse	b. a teacher
c. a receptionist	d. a secretary

20.(Tape)A: How dark it is?

B: Be careful and follow me.

A: Oh! you're standing on my foot.

If you're the second person, what would you say?

a. It's too dark to see your foot.

b. I'm sorry. I can't see your foot.

c. I've never done this again.

d. Sorry. I'm so clumsy.

PART THREE :Look at these pictures and then tape your questions
or answers.(30 seconds in each one)

21.(Tape) I like to go fishing when I have free time.

Your question is .....

22.(Tape) I like to collect butterflies most.

Your question is.....

23.(Tape)No, you should take a number 23.

Your question is.....

24.(Tape) I had an accident in the car.

Your question is.....

25.(Tape) Yes, I'll have tea, please.

Your question is.....

26.(Tape) Yes, It belongs to the dressmaker.

Your question is.....

27.(Tape) Get on 206 bus when you see "Buatong" Restaurant
please get off and cross the road, go straight on and turn
left at the corner.

Your question is .....

28.(Tape) The Central Plaza, please.

Your question is.....

29.(Tape) It belong to the doctor.

Your question is.....

30.(Tape) I live near the post office.

Your question is.....

31.(Tape) Dadda, would you like to go to the movie with me

Tonight?

Your answer is.....

32.(Tape) What time does the train for Paris leave?

Your answer is.....

33.(Tape) What would you say if you stepped on someone's foot?

Your answer is.....

34.(Tape) How do we express regret on hearing something unpleasant?

Your answer is.....

35.(Tape) Would you like to go fishing?

Your answer is.....

36.(Tape) Who ~~owns~~ owns this record?

Your answer is.....

37.(Tape) Would you like to drink?

Your answer is.....

38.(Tape) Would you like tea or coffee, madam?

Your answer is.....

39. (Tape) I'm lost in a strange part of the town. I

approach a stranger and do you know what I would

say.....

Your answer is .....

40. (Tape) What's your favorite sport?

Your answer is .....

(The pictures of PART THREE are in the slides)

.....

เนื้อหาของนักเรียนทดลองที่สร้างขึ้นเอง

CONTENTS

At the ticket office.

Torn : Pisanu, let's go to the movie tonight.

Pisanu: O.K. What's the title?

Torn: " รักของเราก่อน " I'll buy our tickets.

Pisanu : You wait here,Torn. I can buy them for you. I would
like to buy two tickets,please.

Ticket officer : Which show do you want ? What price?

Pisanu : I want a 50 baht midnight show.

Ticket officer: Here are your tickets. Thank you.

Pisanu : Torn, that's O.K. Let's go in now.

Torn : O.K.

.....

At the railway station

A : Excuse me,I want two tickets of the third class to
Chiengmai. How much do they cost?

Clerk : 800 baht for two persons.

A : What time does the train leave, and when it reaches
Chiengmai?

Clerk : The train leaves at one in the afternoon and reaches
Chiengmai in the next morning.

A : I'll buy something around here.

Clerk : That's alright and you have to come here in half an
hour.

A : Alright.

At the airport

Ticket officer : Have you weighed your luggage yet?

A : Yes, sir.

Ticket officer : Do you have any problems?

A : No, thank you. Excuse me, can you tell me which gate I
can go to the airplane?

Ticket officer : You walk straight and turn left.

A : Thank you, sir.

Ticket officer : You're welcome.

.....

A visit to Bangkok

A : Good morning.

B : Good morning. What can I do for you, sir?

A : I'd like some information about the trip in Thailand.

B : How long will you stay in Thailand.

A : I'll be here only 2 days. Where can I take a trip within
2 days.

B : You can go to Ayuddhaya. There are many historic places
in Ayuddhaya.

A : That's very nice. I like the old places. And how can I
go there?

B : You can go there by many ways, by ship, by bus or by train.
It takes 2 hours from here to that site.

A : How about the hotels?

B : There are many good hotels there.

A : I'd like to have a guide

B : Do you want a male or a female guide?

A : A female one.

B : There are many guides helping you in Ayuddhaya.

A : What's the climate in Ayuddhay: like?

B : It's rather hot so you should wear light clothes.

A : Well, I've quite a lot of information. Thanks a lot.

B : You're welcome.

A : Good bye.

B : good bye.

.....

A visit to Amsterdam

A : Good afternoon. Would you give me any information about the trip, please?

B : Yes, certainly. What kind of trips do you want, sir?

A : I would like to go along the river.

B : That's O.K. You can take a trip along the river in Amsterdam.

A : When does the cruise start?

B : At 7 in the morning. At 1 in the afternoon.

A : Is there a night trip?

B : Yes, there is. It's very nice at night along the river.

A : O.K. I'll take a trip tonight.

B : This is the information of the cruise.

A : Thank you.

B : Not at all.

.....

On a crowded bus

A : Mr. you're standing on my foot!

B : Oh! I'm sorry. I'm sorry. The bus **immediately** stops.

.....

In the restaurant

A : What can I do for you?

B : I'd like a bottle of whisky.

A : I'm sorry, Mr. We haven't got any whisky left.

B : Would you have any beer?

A : I'm terribly sorry. We haven't got any beer either.

B : Hey! boy. You can give me **any** drink you have.

A : Here is your orange juice, sir.

.....

In the shop

A : How much is it altogether?

B : 500 baht.

A : Here it is. 500 baht.

B : Excuse me, Here 's only 400 baht.

A : I do apologize. It's my mistake. I'm too hurry. ~~Here's~~
100 baht.

B : That's right. Thank you.

.....

At the office

A : Good morning, B.

B : Good morning, A.

A : My leg was hurt. I'd like to take off today.

B : How awful! What happened to you? (What 's the matter?)

A : I had a motorcycle accident.

B : I'm sorry to hear that!

A : That's alright.

B : I hope you 'll get better soon.

.....

On the telephone

A : Hello! Is Naree there?

B : This is she.

A : Are you free today?

B : I'm sorry. I'm not free today.

A : What's wrong? (What happened to you?)

B : My daughter is sick.

A : I'm sorry to hear that.

.....

On the street

A : Joy, why are you crying today?

B : My motorcycle was stolen.

A : How awful! where did you park it?

B : Near Podang Restaurant. I went into the market to buy

some food when I return I could not see it. I
felt shocked.

A : How terrible!

B : What did you do then?

A : I went to the police station.

B : I'm sorry about your incident.

.....

Taking the bus

A : Excuse me, sir. Which bus goes to Bangna?

B : The bus No. 30.

A : Where can I get on it?

B : The bus stops over there.

A : O.K. Thank you.

B : You're welcome.

.....

A : Where do you get off?

B : Lumpini Park.

A : One baht and fifty stang.

B : Is this bus past Sanam Luang.

A : No, it isn't. You should get on the bus No. 59.

.....

Taking the train

A : Chiangmai, please.

B : How many seats do you want? One way or round trip?

A : Round trip.

B : 120 baht, please.

.....

A : Which train is going to Chiangmai?

B : Platform 3. You walk straight and turn left over there.

A : Thank you. Has the train gone to Chiangmai yet?

B : It has just gone out for 5 minutes.

A : What time will the next train go to Chiangmai?

B : It's 11 o'clock in the morning.

.....

Taking the taxi

A : TAXI! TAXI!

B : Where do you like to go, sir?

A : ~~370000~~ 70000   How much is it?

B : 80 baht, **sir.**

A : Can I pay you only sixty?

B : O.K.

.....

A : Where to, sir?

B : To Sritanya Hospital.

A : How much is it?

B : 50 baht, **sir.**

A : 50 baht is too expensive. How about 40 baht?

B : **It** is not expensive. It's a long way.

A : O.K.

.....

In the restaurant

A : Please come inside , sir. What would you like to order?

B : ⁺ ⁺ ⁺
อยากได้เบียร์หน่อย

A : What would you like to drink,sir?

B : Orange juice.

A : What dessert would you like to have,madam?

C : Ice cream.

A : Would you like Pepsi or Fanta?

C : Fanta.

(After their meals)

B : Boy! could I have a bill,please?

A : Fifty baht,sir.

B : Excuse me, I don't think the bill is correct.

A : May I see it again?

B : Yes, certainly.

A : I'm sorry. It's my mistake.

B : We only have on glass of orange juice not two.

A : That's alright. That's only 40 baht. I do apologize.

.....

Who owns this?

A : Who owns this shirt?

B : It's Sutee's.

A : Who owns this pen? Is it yours?

B : No, it's not mine. Mine is red. Mine isn't black.

.....

Whose is it?

- A : What's this?
- B : It's a passport.
- A : Whose passport is it?
- B : It's Sakda's.
- A : How do you know?
- B : There's the name in it.
- A : Where does he live?
- B : I don't know where he **lives**.
- A : What's his occupation?
- B : Teacher.
- A : What's his nationality?
- B : Thai.
- A : How do you know he is Thai?
- B : His **hometown** is Thailand.

.....

Pastimes and Activities.

- A : What do you do when you have your free time?
- B : I watch T.V.
- A : What else?
- B : I read books and sleep.
- A : Are there **any other persons** in your family?
- B : My parents.
- A : What does your father do when he has his free time?

B : He sells food.

A : And your mother, too?

B : Yes.

A : Do you have any sister?

B : No,

A : And brother?

B : Yes.

A : What does your brother do when he has his free time?

B : He plays football.

A : Mayuree. What do you do when you have your free time?

C : I have nothing to do, I sleep.

A : Do you have your boy-friend?

C : No.

A : Tanom. What do you do when you have your free time?

D : I miss you all the time.

A : Pisanu. What do you do when you have your free time?

E : I watch T.V. , **play** the guitar, and play football.

.....

1

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในด้านการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับ
การสอนตามคู่มือครูของหนังสือ Getting Through
To People

บดักบอ
ของ
ครรรณี บุทรเสรี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2528

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านการ
เรียนภาษาอังกฤษในทักษะฟัง - พูด และศึกษามุคสิกภาพของนักเรียนทั้งเก็บตัว
และแสดงตัวที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครู รวม
ทั้งศึกษาปฏิสัมพันธ์ของวิธีสอนกับบุคลิกภาพด้วย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ได้แก่ นักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (น.6) โรงเรียนนครนายกวิทยาคม อำเภอเมือง
จังหวัดนครนายก จำนวน 70 คน โดยการสุ่มอย่างง่ายจากนักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 6 ทั้งหมด 3 ห้องเรียน แล้วคัดเลือกมาร่วมกัน ต่อจากนั้นก็สุ่มอย่าง
ง่ายแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยให้กลุ่มทดลองได้
รับการสอนแบบการให้คำปรึกษา ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู หลัง
จากการทดลองสอนตามกำหนดเวลาแล้วก็ทำการทดสอบเด็กทั้งสองกลุ่ม

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดย
วิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน
  2. ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพ
เก็บตัวและแสดงตัวที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการให้คำปรึกษากับการสอนตามคู่มือครู
ไม่แตกต่างกัน
  3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนกับบุคลิกภาพของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่
แตกต่างกัน
-

A COMPARISON OF MATTAYOM SUKSA VI STUDENTS' ACHIEVEMENT
IN LISTENING AND SPEAKING ENGLISH THROUGH THE
COUNSELING LEARNING METHOD AND THROUGH
METHODS IN THE TEACHERS' MANUAL,
"GETTING THROUGH TO PEOPLE"
TEXTBOOK.

AN ABSTRACT
BY
DACHANEE YUTHASEREE

Presented in partial fulfillment of the requirement
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
February 1985

The Purpose of this study was to compare students' English listening - speaking learning achievement, and their introvert and extrovert personalities, and to study the interaction between the two personalities using the counseling learning method and the methods in the teachers' manual.

Subjects were 70 students in Mattayom Suksa 6 of Nakhornnayokwittayakom School, Nakhornnayok, who were randomly assigned into 2 groups: the control and experimental groups. The control group studied through the method in the teachers' manual, "Getting Through To People", and the experimental group studied through the counseling learning method.

The achievement tests were given immediately after the treatment.

The data, then were statistically analyzed.

The findings were stated as follows:

1. There was significant difference in listening-speaking learning achievement among the two groups.

2. There was no significant difference in listening -speaking learning achievement between the two groups of students whose introvert and extrovert personalities were investigated

3. There was no interaction between the two methods and the two personalities in each group of students.

.....